

List na Advent 2010

Pre členov Vincentskej rodiny

Duchovný život

Drahí bratia a sestry!

Nech milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista naplnia vaše srdcia teraz a vždy!

«... náš Boh mu z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy. Tak nás Vychádzajúci z výsosti navštívi a zažiarí tým, čo sedia vo tme a v tóni smrti, a naše kroky upriami na cestu pokoja» (Lukáš 1, 78-79).

Tiene a svetlo, noc a deň, beznádej a nádej, smrť a život, peklo a raj, to sú obrazy, ktoré nám často prichádzajú na um pri našej našu meditácii a modlitbe počas adventného obdobia, ktorý máme možnosť opäť prežívať. Tieto kontrastné obrazy sú vždy prítomné a neprestávajú nás obklopovať vo svete, v ktorom žijeme. jedného dňa prorok Habakuk zvolal: *« Prečo mi dáš vidieť hriech a pozeráš na nešťastie? Útlak a násilie je predo mnou, rodí sa spor a vzniká zvada»* (Hab 1, 3). Keď som počul čítať tento text pred niekoľkými týždňami na nedeľnej svätej omši, zachytila ma jeho aktuálnosť. Aj v súčasnosti sme obklopení tým istým násilím a dokonca i ničením, či už pochádzajú z prírody, alebo od človeka.

Toľko ľudských životov bolo zničených prírodnými katastrofami. Myslím na epidémiu cholery na Haiti; zomreli stovky osôb, ktoré prežili zemetrasenie. Naďalej trpia, neprestávajú prechádzať skutočným peklom. V Pakistane stovky tisíc ľudí

nedávno zmizlo počas tajfúnov, ktoré zasiahli ázijské oblasti. Koľko ľudí stratilo život, zdravie, dom? Spomedzi katastrof ľudského pôvodu myslíme na násilie, ktoré sa deje na hranici medzi Mexikom a Spojenými štátmi americkými, kde od roku 2006 bolo zabitých viac ako 30 000 osôb v konfliktoch spojených s drogami. Toľko násilia pred našimi očami. Advent je časom pre premenu toho, čo je tieň, temno na svetlo, tohto prežívaného pekla na raj, beznádeje na nádej, že dôstojný život môže byť uskutočniteľným cieľom.

Svoju tohtoročnú meditáciu som nazval: *«Vianoce: príbeh jedného života bez hraníc»*. Keď prechádzame rôznymi časťami Svätého písma, ktoré nám Cirkev podáva na meditáciu počas tohto adventného obdobia, nachádzame tému Boha, ktorý je pre všetkých, Boha všetkých národov. V istom zmysle je to ironické, pretože Ježiš, keď sa narodil pre tento svet, narodil sa v jednom kúte, na jednom mieste, kde by nikto nechcel ísť, v útulku pre zvieratá. A predsa, kontrast pochádza z faktu, že hoci bol umiestnený na toto miesto prežitia, stal sa pre nás Bohom života pre všetkých, Bohom, ktorý nepozná hranice, Bohom, ktorý prišiel medzi nás zrušiť hranice, ktoré nedovoľujú priblížiť sa navzájom ľuďom, ktorí prichádzajú z inej krajiny, akou bola hranica medzi Samaritánmi a Židmi, alebo pretože bohatší a vzdelanejší ľudia sa nikdy nemiešajú s tými, ktorí sú považovaní za opovrhovaných ľudí spoločnosti. Ježiš prišiel zrušiť túto hranicu všetkých týchto takzvaných nežiaducich ľudí: malomocní, žobráci, slepci, neduživí.

Ježiš svojím narodením v chudobe naplnil slovami a činmi život ľudí bohatstvom, pokojom, dobrotou, zdravím, zmierením a uzdravením a vedie ich z temnoty na svetlo, zo zúfalstva k nádeji, zo smrti k novému životu. V auguste t. r. som mal príležitosť navštíviť „Projekt Juan Diego“ – apoštolát dcér kresťanskej lásky na hraniciach medzi USA a Mexikom. Táto návšteva mi hovorila o dare nového života, o vyhladke na pravé narodenie, ktoré prijímame na Vianoce. Dcéry kresťanskej lásky utvorili laickí personál a dobrovoľníkov, ktorí stvárnajú dynamické spoločenstvo. Stretávajú sa s osobami, ktoré prežili temnotu, ktorí spoznali hrôzu zúfalstva a dávajú im svetlo a nádej na nový život. Osobne som to zakúsil, keď som navštívil niektorých z týchto ľudí a ktorých život bol premenený vďaka projektu Juan Diego. Títo ľudia boli oslovení dobrovoľníkmi, personálom a sestrami, ktorí vstúpili do ich života a dali im možnosť spoznať, že možno viesť nový život.

Vnímal som to cez svedectvo jedného muža v mojom veku, ktorý sa doslovne odrezal od sveta, žil izolovaný vo svojej izbičke, odmietal dokonca i vychádzať na svoj dvor, aby sa ani nestretol s ostatnými ľuďmi, ktorí by mohli prechádzať okolo neho. Po sprevádzaní a blízkosti naplnenej láskavosťou, ale i ráznosťou, sa tento muž dal spoznať, kým vlastne bol v skutočnosti. Po tom, ako mal po prvýkrát možnosť naplno žiť svoj život, žil odvtedy s nadšením a túžbou vychádzať z ohraničenia svojho domu a stretávať sa s druhými, povzbudzovať ich, aby žili svoj život novým spôsobom, ktorý on sám objavil. Svedectvo tohto muža je len jedným z mnohých príkladov životných príbehov ľudí, ktorí prijali nový život, len čo boli schopní prekonať limity, ktoré si sami vnútili. Napokon spoznali dar života, ktorým je Boh pre každého z nás a pre všetkých ľudí. Tento dar bol vložený do nás a tvorí neoddeliteľnú súčasť toho, čo znamenajú Vianoce: dar samého Boha, vteleného Ježiša, ktorý vstupuje do nášho života, ktorý nám pomáha spoznávať naše vlastné dary, povzbudzuje nás a privádza, aby sme sa premohli a obetovali tento dar, a tak druhým pomáhali spoznať ho v nich samých.

Nedaleko štvrte, kde žijú dcéry kresťanskej lásky znamením nového života a zdieľajú ho s druhými, býva iná skupina dcér kresťanskej lásky, ktorá je prameňom života, ale veľmi odlišným spôsobom. Mohli by ste povedať, že prežívajú doslova peklo. Táto komunita dcér kresťanskej lásky žije hneď z druhej strany hranice, v meste, ktoré bolo pustošené násilím a ničením kvôli drogám, chudobe, nenásytnosti a nevedomosti. Sestry prešli hranicou, aby sa stretli s dcérami kresťanskej lásky, ktoré vedú spomínaný projekt Juan Diego a spoločne slávil eucharistiu: veď ona je vrcholom nášho života, prameňom našej sily a ozajstnou skúsenosťou daru samého Boha uprostred nás.

Keď som sa rozprával so sestrami, ktoré žijú z mexickej strany hranice, a počúval ich rozprávať o hrôze a každodennom utrpení uprostred súženia a násillia, ktorého sú svedkami, bol som prekvapený kontrastom situácie, ktorú prežívajú sestry z druhej strany hranice. A predsa, keby sme mohli pokladať jedno miesto za raj a druhé za peklo, ich prítomnosť, ako znamenie milosti Boha medzi týmito chudobnými, činí nádej a nový život dosiahnuteľnými.

V týchto dvoch skúsenostiach vidím jasne to, čo nám Boh hovorí v Zachariášovom chválospeve: «... *náš Boh mu z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy. Tak nás Vychádzajúci z výsosti navštívi a zažiarí tým, čo sedia vo tme a v tône smrti, a naše kroky upriami na cestu pokoja*» (Lukáš 1, 78-79). Táto hĺbka milosrdenstva nášho Boha sa nám dáva cez samotného Ježiša, vychádzajúceho z výsosti, ktorý nás navštívil. Boh sa nám dáva cez Ježiša v jeho narodení v Betleheme. Svojím životom, smrťou a zmŕtvychvstaním naďalej žiarí tým, čo sedia vo tme a v tône beznádeje, smrti a hrozných útrap. A jeho nástrojmi lásky sú upriamení na cestu pokoja.

Drahí bratia a sestry, ako príslušníci Vincentskej rodiny sme v tomto adventnom období povolani byť blízko tým, ktorých voláme svojimi pánmi a učiteľmi a ktorí žijú v situáciách tmy a tône zúfalstva, a byť pre nich nástrojmi nádeje a života. Spoločne ako Vincentská rodina a spolu s našimi pánmi a učiteľmi sme povolani byť staviteľmi, budovateľmi solidarity, ktorej základom je láska, a nie budovateľmi múrov, ktoré rozdeľujú ľudstvo. Sme povolani žiť Ježišovým životom, tým životom, ktorý prišiel až k nám v deň svojho narodenia. Pozýva nás, aby sme išli až za múry, za limity, za hranice, ktoré sme tak často sami postavili, alebo tie, ktoré boli postavené spoločnosťou, v ktorej žijeme. Veľmi často ide o naučené tradície alebo predsudky, ktoré sme si jednoducho osvojili.

Chcel by som sa s vami podeliť o modlitbu, ktorú som našiel pri jednej slávnosti a ktorú zložila Komisia pre spravodlivosť, pokoj a zachovanie tvorstva pri Medzinárodnom združení generálnych vedúcich náboženských inštitúcií (USG/UISG) z príležitosti slávania Svetového dňa sociálnej spravodlivosti /odmietnutia biedy a odstraňovania chudoby/. Táto modlitba nazvaná *Blahoslavenstvá pre sociálny záväzok* bol prispôbená na našu situáciu Vincentskej rodiny.

- Blahoslavení ste vy, ktorí zostávate pripravení a delíte sa jednoducho o to, čo máte.
- Blahoslavení ste vy, čo oplakávate chýbajúcu radosť okolo seba a vo svete.
- Blahoslavení ste vy, ktorý si volíte láskavosť a dialóg, hoci sa zdá, že bude dlhý a ťažký.

- Blahoslavení ste vy, ktorí viete nachádzať nové formy ako obetovať svoj čas, rozdávať lásku a rozsievajú nádej.
- Blahoslavení ste vy, ktorí viete počúvať srdcom, aby ste uhádli dar, ktorým sú druhí.
- Blahoslavení ste vy, čo sa namáhate, aby ste urobili prvý krok, ktorý je potrebný pre budovanie pokoja s našimi bratmi a sestrami vo svete.
- Blahoslavení ste vy, ktorých srdce zostáva otvorené pre úžas, prijatie a otázky.
- Blahoslavení ste vy, ktorí beriete vážne svoju vieru vo vteleného Krista.

Počas celého tohto adventného obdobia uvažujte nad touto modlitbou osobne ako i s osobami, s ktorými zdieľate svoj život. V našom živote potrebujeme mnoho životných skúseností bez hraníc. Sú to skúsenosti z vianočného príbehu, skúsenosti Ježišovej prítomnosti medzi nami. Nech je vo svete naše vlastné svedectvo znamením, ktoré pomáha ľuďom vyjsť z tmy do dňa, oddialiť temnotu a vstúpiť do nového svetla, pozdvihnúť ich z beznádeje, zúfalstva a naplniť ich nádejou, pomôcť im prejsť zo smrti k novému životu, vytiahnuť ich z pekelných múk a viesť ich do raja. Môžeme tak robiť, ak žijeme pravdivo dar vteleného Krista, dar jeho života, dar jeho lásky, jeho pokoja. Potom môžeme takto konať nielen voči ľuďom, ktorí sú blízko nás, ale i voči tým, ktorí sú od nás ďaleko a s ktorými sa nemôžeme stretnúť.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

P. Gregory GAY, CM

Uvažovať o udalostiach vo svetle viery a v nich spoznať Božiu prítomnosť

Ú v o d

Náš Generálny predstavený O. Gregory nás vo svojom liste k Adventu 2010 pozýval, aby sme spoznávali a nechali sa dotknúť Božou prítomnosťou, ktorá pôsobí v srdci a živote chudobných. Svedčil, že: *«... Tieto osoby (ktoré začali žiť novým životom),...napokon spoznali dar života, ktorým je Boh pre každého z nás a pre všetkých ľudí. Tento dar bol vložený do nás a tvorí neoddeliteľnú súčasť toho, čo znamenajú Vianoce: dar samého Boha, vteleného Ježiša, ktorý vstupuje do nášho života, ktorý nám pomáha spoznávať naše vlastné dary, povzbudzuje nás a privádza, aby sme sa premohli a obetovali tento dar, a tak druhým pomáhali spoznať ho v nich samých».*

Sme teda pozvané, aby sme si každý deň našli čas na úvahu o našom živote a živote chudobných a spoznávali Ježišovu prítomnosť medzi nami.

Zastavme sa preto najskôr pri spôsobe, akým Ježiš stretol dvoch emauzských učeníkov. Vo svetle tohto evanjelia sa zahľadíme na spôsob, akým Boh pôsobil v srdci a živote Lujzy de Marillac a Kataríny Labouré, aby sme sa aj my nechali viesť do kontemplácie Božieho pôsobenia v našom živote a v živote chudobných.

DVAJA EMAUZSKÍ UČENÍCI NA CESTE...

Svätý Lukáš vo svojom evanjeliu nám opisuje viaceré stretnutia Ježiša s chorými, hriešnikmi a pod. Rozpráva nám aj o tajomstve zmŕtvychvstania v nádhernom stretnutí Ježiša s dvomi emauzskými učeníkmi (Lk 24, 13-35).

Evanjelista sv. Lukáš opisuje skúsenosť týchto dvoch učeníkov znepokojených násilnou smrťou ich priateľa, ktorý im svojim učením a láskou prinášal svetlo do života. Všade, kade chodil, robil dobre. Ich myšlienky a slová boli ešte pod dojmom prežitých dramatických dní. V ich srdci si nielen že kladú tisíce otázok, ale sú i celí zmätení.

Ježiš sa k nim diskrétno pridá a s nimi putuje. V jeho prítomnosti a za jeho pomoci učeníci prejdú dlhú cestu, ktorá spočíva v prechode z beznádeje k viere. Po tom, ako im Ježiš dal možnosť vyjadriť ich znepokojenie a zatemnený pohľad na udalosti, pripomenul im, aby si spomenuli a uvažovali o týchto udalostiach. Opierajúc sa o Sv. písmo im pomohol pochopiť udalosti a úplne im ich priblížil vo svetle jeho zmŕtvychvstania. Cesty umučenia a smrti sa pred nimi otvorili a spoznali vernosť Boha života a lásky. On sám toto zakúsil a on sám môže o tom hovoriť. Len on sám môže dať nový zmysel Písmam.

Postupne ako kráčali, v srdci učeníkov rástla dôvera k Ježišovým slovám a osvietila ich úvahu. Ich srdce sa začínalo utišovať a dokonca zapaľovať. V tej chvíli sa zdalo, že Ježiš chce pokračovať v ceste, hoci obaja učeníci si priali, aby s nimi zostal dlhšie: «Zostaň s nami». Toto pozvanie na večeru vyjadruje, že učeníci už opustili ich smútok.

Bude potrebné gesto lámania chleba pri stole, aby učeníci plne pochopili a spoznali ho očami viery: «... a spoznali ho». Ich srdce horelo a pohľad na udalosti bol premenený. Zrazu malo všetko pre nich nový význam. Pán im zmizol z očí, ale vedeli, že je živý. Ponáhľali sa odovzdať jedenástim život Zmŕtvychvstalého a radostnú zvesť o spáse.

Táto úvaha nad udalosťami vo svetle Zmŕtvychvstalého dovolila obom emauzským učeníkom spoznať Pána a zakoreniť svoju vieru v neho. Tak isto i my dnes môžeme urobiť v našom živote, podobne ako to nastalo u Lujzy de Marillac a Kataríny Labouré.

LUJZA DE MARILLAC A KATARÍNA LABOURÉ KRÁČALI CESTOU...

Podobne ako emauzskí učenici a ďalšie postavy z Písma, je nepopierateľné, že i v dejinách Spoločnosti Boh sa mimoriadne priblížil k sv. Lujze de Marillac a sv. Kataríny Labouré. Obe boli obdarené nebohom, prijali výnimočné milosti, aby svedčili o Božej láske k Spoločnosti, Cirkvi a svetu. Boh vykonal veľké veci v ich živote a cezeň. Prečo práve Lujza? Prečo práve Katarína? Je to Božie tajomstvo.

Je zaujímavé pozorovať spôsob, akým Boh stretol a viedol tieto ženy pri realizácii poslania, ktoré im zveril v časovom intervale dvesto rokov. Uvažujúc o Turíčnom svetle sv. Lujzy a sne sv. Kataríny vo Fain môžeme tiež spoznať, že «išlo o niečo nebeské», ktoré zblízuje tieto dve ženy, hoci sú navonok odlišné.

Ú v o d

V kaplnke na ulici Bac sa schránky s relikviami sv. Lujzy de Marillac a sv. Kataríny Labouré nachádzajú bokom od Svätostánku a sôch Nepoškvrnenej Panny Márie. Socha sv. Vincenta umiestnená bokom sa zdá, ako by bdela nad obomi schránkami, čo bolo aj v skutočnosti živote každej z nich. Poznáme miesto, aké mal sv. Vincent v živote sv. Lujzy a tiež v živote sv. Kataríny.

DUCHOVNÁ PLODNOSŤ LUJZY DE MARILLAC A KATARÍNY LABOURÉ

Lujza de Marillac vlastnila veľké organizačné a animátorské dary, bola však zároveň zdravotne slabšia, bola veľmi úzkostlivá a isté obmedzenie v nervovej vytrvalosti. Avšak jej viera v Boha a túžba plniť jeho vôľu z nej urobili ženu «silnú». S Božou milosťou sa jej postupne darilo vidieť osoby v Božom svetle. Všetci chudobní sa stali jej bratmi a sestrami, videla v nich trpiaceho Krista. Stala sa **ideálnou spolupracovníčkou Vincenta de Paul**, bola k službám spolkov kresťanskej lásky. Vďaka tomu **vedela neskôr zhromaždiť stovky dedinských diev a pozývať ich k úplnému obetovaniu sa Bohu pre službu chudobným**. S týmito sestrami čelila mnohým činnostiam, ktoré sa stali úžasne plodnými, bez neusporiadanej prílišnej aktivity, ani vyhľadávania osobného úspechu, ale jednoducho s túžbou konať Božiu vôľu. Zostávame stáť s úžasom pred obrovskou prácou a zodpovednosťou, ktorá sa postupne kopila na Lujzine krehké plecيا.

V deň jej blahorečenia, 9. mája 1920 pápež Pius XI. povedal: *«Môžeme s istotou povedať: je to zázrakom počet a rozmanitosť diel, pre ktoré pripravila Božia ruka blahoslavenú Lujzu de Marillac».* *«Z ľudskej stránky je nepochopiteľné, ako táto Božia služobnica mohla vykonať toľko skutkov lásky; konať, ba ešte viac, vyhľadávať toľko diel kresťanskej lásky...»*, napísal jej prvý životopisec, očitý svedok jej posledných rokov života.

V určitej miere možno povedať, že Kristovo srdca postupne zaberalo miesto Lujzinho srdca. *«Láska ukrižovaného Krista nás podnecuje.»* Lujza zomrela v pondelok Veľkého týždňa roku 1660, akoby jej smrť na začiatku tohto času, kedy Cirkev viac zameriava svoj pohľad na vykupiteľský kríž, Boh chcel potvrdiť jej životné heslo.

Katarína Labouré mala vrodenný zmysel pre realitu, silnú fyzickú odolnosť, dobré psychologické zdravie a pevnú vôľu. Bola len **jednoduchou dedinskou devou, bez vyššieho vzdelania; nezaložila žiadnu kongregáciu**, ale zato vzbudila (alebo Panna Mária cez ňu, čo je to isté) dôležité **mariánske hnutie**

posledných dvoch storočí a katolícku obnovu, ktorá z veľkej časti pochádzala z tohto hnutia. Pred r. 1830 učenie o tajomstvách Panny Márie boli skoro úplne zanedbané, čo evidentne ochromilo tajomstvo Vtelenia. Napomohla tiež **obnove oboch duchovných rodín sv. Vincenta**. Revolučné nepokoje a mnohé prenasledovania oslabili Spoločnosť a chýbal jej duchovný elán. Je nám jasné, že Boh pripravil cez Katarínu Labouré «nový typ Margity Naseau», aby oživil horlivosť, ducha a veľké misionárske nadšenie, aké boli na počiatku Spoločnosti.

Za vedenia P. Etienne (1843-1876) zohrávala Katarína nepriamu, ale prevládajúcu úlohu v obnove oboch kongregácií. Sám P. Etienne spomenul tento **mariánsky vplyv** vo viacerých dokumentoch. V roku 1843 rozhodol o novom zasvätení Misijnej spoločnosti Nepoškvrnenej Panne Márii: *«Nepoškvrnená Panna, záplava milosrdenstva a požehnaní sa na nás rozšírila a vieme, že sme za to vďační tvojej materinskej láske. Naša malá Spoločnosť zanikla a ty si jej dala ožiť...»*

Pán si vybral Katarínu, túto svetu neznámu devu z bezvýznamnej dediny, čím opäť dokázal, že je to jeho dielo a nie ľudské. Slová svätého Pavla možno nádherne použiť na Fain-les-Moutiers: *«Ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu neurodzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh...»* (1 Kor 1, 27). Mária si mohla vybrať nejakého biskupa alebo inú dôležitú osobu, ale vybrala si jednoduchú dedinskú devu, bez vzdelania.

Život Kataríny nám pomáha lepšie rozlišovať svätosť od génia. Zaiste, oba dary súvisia, ako nám to dosvedčuje život svätej Lujzy. Ale nie je to vždy tak. Všetci geniálni ľudia nie sú automaticky svätcami. A všetci svätí nie sú automaticky géniovia a nie sú kvôli tomu menej svätí. V kresťanskej literatúre a homíliách kňazoch, t. j. intelektuálov, sme zvyknutí označovať za „veľkých svätých“ jedine tých, ktorí ako svätý Augustín, sv. Ján z Kríža, sv. František Saleský, sv. Vincent de Paul, obe sväté Terézie, vedeli sa vyjadriť dôrazne a s umením písať alebo tých, ktorí založili veľké rády. V tomto z mysle je jasné, že Katarína nie je „veľkou svätou“: *«Nevedela som nič, ani dobre písať a preto si ma Panna Mária vybrala...»*.

Čistá svätosť je v skutočnosti istým druhom génia, ale čisto «vnútorným» a nadprirodzeným, ktorý sa neukazuje navonok, iba ak to, že necháva presvitať Božie svetlo. V najvyššom stupni je to prípad Panny Márie. Katarína Labouré neurobila nič mimoriadne, robila to, čo robia tisícky iných dcér kresťanskej lásky: veľmi poníženú službu chudobným. Robila ju jednoducho tak isto, ako iná deva, ktorá žila tiež veľmi jednoducho v Nazaretskej dedine.

Katarína Labouré sa objavila ako prvý svedok nového typu svätosti, bez slávy a ľudských pôct, nový typ, ktorý Svätý Duch začal vzbudzovať pre modernú dobu. Žila predovšetkým charizmy každodenného života. Pre ňu bola dôležitá služba chudobným.

Po jej blahorečení, 22. mája 1933, pápež Pius XI. povedal: *«Nepoznáme žiarivejší príklad skrytého života».*

DVE BOHOM VYVOLENÉ ŽENY PRE ISTÉ POSLANIE

U Lujzy de Marillac a Kataríny Labouré zasiahol Boh osobne – a to v živote každej z nich – aby im zveril osobitné poslanie. U jednej to bolo počas «Turíčneho svetla» v kostole sv. Mikuláša z Polí, u druhej počas sna so sv. Vincentom v kostole vo Fain /fè/. Ani jedna z nich neopísala svoj život, ale ich duchovní vodcovia (Vincent de Paul a Otec Aladel) nám dali spoznať ich duchovné skúsenosti. V priebehu týchto božích zásahov bol prítomný sv. Vincent. Jeho miesto je veľmi dôležité, či už v misii zverenej Lujze, ako i v misii zverenej Kataríne. A predsa obe prejavili pohyb cúvnutia pred Božím rozhodnutím.

U Lujzy bol Vincent de Paul prezentovaný ako duchovný vodca, ktorý mal zohrávať rozhodujúcu úlohu v poslaní, ktoré jej malo byť zverené ohľadom založenia Spoločnosti. Napriek Božej voľbe Lujza cíti nechúť prijať Pána Vincenta za duchovného vodcu.

U Kataríny sv. Vincent prišiel jej osvetliť jej rozhodnutie v povolání a pripraviť ju na prijatie poslania, ktoré jej chcel zveriť Boh: *«Boh má s vami svoje úmysly, nezabudni na to».* Aj Katarína

v určitej chvíli sa chcela vzdialiť spred tohto staršieho kňaza, dokonca utiecť!

Nemôžeme banalizovať alebo umenšovať tieto božie zásahy. Aby sme sa mohli k nim priblížiť, je treba veľa pokory a úcty a pamätať na to, že ich hlboký zmysel nás presahuje. Sme na prahu Božieho tajomstva zjaveného obom dušiam. Tieto dve „zvestovania“, «*Turíčne svetlo*» a «*vízia sv. Vincenta v kostole vo Fain* » sú podstatné udalosti pre Spoločnosť a pre Cirkev.

I. DVE ZVESTOVANIA

4. JÚN 1623, «ZVESTOVANIE» LUJZE DE MARILLAC: *TURÍČNE SVETLO V KOSTOLE SV. MIKULÁŠA Z POLÍ*

KONTEXT

Rok 1623 je pre Lujzu mimoriadne bolestným rokom. Zdravie jej manžela stále viac slabne, jeho bolesti sú stále silnejšie. Lujza trpí už len pohľadom na trpiaceho manžela a vyčerpáva sa. K tejto ľudskej skúške sa pridáva aj bolestná vnútorná kríza: tri «neistoty» ju vnútorne trápia:

- stála vnútorná výčitka týkajúca sa nevykonania svojho sľubu, že sa stane rehoľníčkou, a následne váhanie, či má zostať pri svojom manželovi;
- pochybnosť vo viere o nesmrteľnosti duše a dokonca i o existencii Boha;
- zmena duchovného vodcu, ktorého bude musieť prijať.

Na Turíce roku 1623 Lujza prežívala v duchu takého hrozného trápenie v kostole sv. Mikuláša z Polí.

Podobne ako emauzskí učenici, aj jej myšlienky boli ponorené do hlbokého zmätku a priepasti otázok. Jej srdce bolo zmietané vnútornou búrkou a v myšlienkach mala zmätok.

UDALOSŤ

Lujza ako 32-ročná zakúsila náhlu, hlbokú duchovnú skúsenosť – osvietenie podobné tomu, ktoré prežili apoštoli vo Večeradle. Jej srdce a ducha náhle zachvátilo veľké svetlo. Tri „neistoty“ sa stali **tromi «istotami»**. Boh jej dal zahliadnuť, čo od nej očakáva.

Skutočné prorocké osvietenie

«Zrazu z mojej duše zmizli tieto pochybnosti.» Bola posilnená *«uistením, ktoré som v duchu cítila, sám že Boh ma poučuje»*...

Iniciatíva pochádzala od Boha: *«sám Boh ma poučuje»*, zapísala si Lujza. A tak temno nezabránilo žiare Božieho svetla. Boží duch rozptýlil Lujzine pochybnosti. Jej nechápavé srdce sa rozhorelo. Boh viedol Lujzu k odpútaniu sa od toho, čo sa jej až doteraz zdalo také dôležité: jej obava, že bola neverná svojmu sľubu stať sa rehoľníčkou. Lujza si myslela, že pozná Boha, ale nepochopila, že v tomto sa mýlila. Keď spoznala, že Boha sa k nej priblížil, bola vedená hľadiť na veci spod nového uhla. Ako emauzskí pútnici aj Lujza rýchle prešla túto cestu, ktorá spočívala z prechodu z nezmyslu, ktorý vnímala, k zmyslu, ktorý jej Boh chcel dať zjaviť, aby ju uistil vo viere.

«Tretie trápenie mi bolo odňaté uistením, ktoré som v duchu cítila, sám že Boh ma poučuje a ak mám jeho, nemám sa obávať ostatného.»

Zverenie poslania

Ďalšia vec, ktorá ju rozrušila, bolo poslanie, ktoré jej chcel zveriť Boh. Spoznala, že jej najvrúcnejší sľub sa jedného dňa vyplní. Boh teda neopovrhol jej túžbou úplne sa mu zasvätiť a bez toho, aby jej to zazlieval, dôveroval jej a dal poznať – hoci ešte nejasne – jeho plán so Spoločnosťou:

«Bola som upovedomená... že raz príde čas, kedy budem môcť zložiť sľub chudoby, čistoty a poslušnosti a že budem v malej komunite, v ktorej viaceré urobia podobne. Porozumela som teda,

že budem na určitom mieste, aby som slúžila blížnemu, ale nemohla som porozumieť, ako sa to stane, lebo sa to dialo za stáleho prichádzania a odchádzania.».

Lujza pochopila, že Boh s ňou počíta, to jej stačilo, hoci nevedela «ako sa to stane?». Bolo to oznámenie prísľubu, ktorý ju nasmeroval do budúcnosti. Boh v nej vzbudil nádej a Lujza sa predstavila ako «služobnica Pána».

Duchovný vodca jej bude pomáhať v jej poslaní

«Bola som tiež ubezpečená, že sa mám upokojiť ohľadom môjho duchovného vodcu a že Boh mi dá jedného, ktorého – ako sa mi zdá...».

Boh sa ujal iniciatívy dať jej «znamenie» pre splnenie zvereného poslanca, a to označením jej budúceho duchovného vodcu. On jej bude pomáhať a podporovať ju na tejto ceste. Dal jej ho zahliadnuť: Lujza spoznáva Vincenta de Paul.

«... cítila som odpor k tomu, aby som ho prijala ...»

Táto voľba duchovného vodcu prekvapuje Lujzu. Vincent de Paul nie je jej prirodzene sympatický, ľudovo povedané a neváha priznať, že pocítila odpor. Čo má spoločné s Františkom Saleským alebo Monsignorom Camus, týmito dvomi biskupmi – spisovateľmi a kazateľmi? *«Predsa som však súhlasila»*, poznamenala Lujza.

«... zdá sa mi, že to bolo preto, lebo som ešte nemusela vykonať túto zámenu». V tomto poslednom priznaní Lujzy cítiť istú úľavu z jej strany: *«Ak to má byť tento, Pane, dobre, ale tým lepšie, že to nemusí byť hneď!»*

A tak Prozreteľnosť viedla Lujzu a Vincenta, ktorí boli zdanlivo opační, aby sa stretli. Odteraz sa život Lujzy bude spájať so životom P. Vincenta; bude to život mimoriadne plodnej spolupráce. Vincent bude zohrávať rozhodujúcu úlohu pri založení Spoločnosti, hoci iniciatíva bude pochádzať od Lujzy.

Môžeme tušiť, že neskôršie bude Lujza vedená týmto turíčnym osvietením a spozná, že jej duchovný vodca, vybraný Bohom, je úzko spätý s poslaním *«malej spoločnosti pre službu chudobným»*.

To bol aj jeden z dôvodov, pre ktorý Lujza bola presvedčená, že jedným z prostriedkov zachovania rodiacej sa spoločnosti je vložiť ju natrvalo pod autoritu generálneho predstaveného Misijnej spoločnosti.

Poslanie, ktoré zohrával sv. František Saleský u Lujzy de Marillac a Vincenta de Paul

Čo sa týka tohto turíčného osvietenia, Lujza neskoršie priznala, že *«túto milosť som dostala od Monsignora zo Ženevy, ktorému som sa pred jeho smrťou chcela zveriť s touto starosťou a ku ktorému som cítila veľkú zbožnosť»*.

Poznáme veľký vplyv Františka Saleského v živote sv. Lujzy. Bol duchovným novátorom, vyhľadávaným duchovným vodcom a veľmi oceňovaným mystickým autorom. František Saleský zomrel v roku 1622, už tu nebol, aby ju viedol a podporoval v tom aprílovom mesiaci 1623, kedy prežívala úzkosti a pochybnosti. Vo svojej beznádeji sa Lujza vrúcne modlí. A asi o mesiac Lujze sa dostáva «turíčného osvietenia».

A tak je František Saleský Božím poslom, aby zveril Lujze odpoveď na jej pochybnosti, ale zvlášť poslanie zrealizovať budúcu Spoločnosť, hoci on sám 7 rokov predtým musel ustúpiť na naliehania lyonského arcibiskupa, Denisa de Marquemont, ktorý ho prinútil zrušiť návštevy chudobných a chorých u Sestier Návštevy Panny Márie, pretože to bolo u rehoľníčok nezlučiteľné s vtedajším kánonickým právom.

Neúspech, ktorý zažil sv. František, priniesla plody u sv. Lujzy a sv. Vincenta, ktorý bol priateľom Františka Saleského. V roku 1618 sa stretli v Paríži. Obaja boli presvedčení, že jediná cesta vedúca k Bohu, je charitatívna láska. František pred svojou smrťou dokonca zveril Vincentovi osud Kongregácie Návštevy Panny Márie.

Následne prozreteľnosť zásah Margity Naseau a jej spoločníčok dala novú tvár charitatívnej láske, ktorú konali chudobné dedinské devy vlastnými rukami. Lujza tušila, že služba chudobným, ktorú konajú tieto chudobné devy, dá láske jej pravú

dimenziu a plnú účinnosť: žiť kresťanskú lásku samotným prostredím: «chudobní slúžia chudobným».

«ZVESTOVANIE» KATARÍNE: «*SEN SO SV. VINCENTOM V KOSTOLE VO FAIN*»

KONTEXT

Katarína bola obyčajná dedinčanka, bez vzdelania, nemohla chodiť do školy, pretože musela sa starať o otcovské gazdovstvo a o svoju mladšiu sestru a postihnutého brata. Spojená s Ježišom a Máriou konala bežné hospodárske práce s veľkou horlivosťou, dlho sa modlievala, postila sa dvakrát v týždni, navštevovala chorých v dedine. Aj ona sa chcela úplne obetovať Bohu, ale nevedela kde a ako. Keď mala 16-17 rokov, v sne ju „navštívil“ sv. Vincent. Pozval ju, aby ho nasledovala.

UDALOSŤ

Jednej noci mala Katarína zvláštny sen: nachádzala sa v kostole vo Fain, na svojom zvyčajnom mieste. Modlila sa. Zrazu prišiel starý kňaz, mal ornát a slúžil svätú omšu pri oltári. Čo ju zachytilo, bol jeho pohľad, keď sa obrátil na slová: *Dominus vobiscum*. Po: *Ite missa est* jej dal znamenie, aby sa priblížila. Katarínu pochytil strach, chcela odísť, ale pospiatky, taká bola fascinovaná. Nemohla zabudnúť na tento pohľad. Pamätala si ho celý svoj život. Vráťme sa k snu a všimnime si postoj tohto starého kňaza, ktorý odráža a ľudským spôsobom predlžuje postoj Boha zjaveného v Ježišovi.

Začínala sa sv. omša

«*Bola som v kostole vo Fain; modlila som sa. Zrazu sa k oltáru približoval starý kňaz, na hlave mal čiernu čiapočku a začal slúžiť omšu...*». Kataríne dáva prvé znamenie, ktorým je eucharistia. Katarína sa modlí v kostole a tu prichádza kňaz slúžiť sv. omšu, aby jej umožnil zúčastniť sa na eucharistii. Boh sa s ňou spája v jej

hlbokej túžbe zúčastňovať sa každý deň na sv. omši. Jej srdce je také otvorené, že Boh sa môže bezvýhradne darovať.

Počas celého jej života bude eucharistia centrom a zdrojom všetkých milostí! Veď koľkokrát sa bude vrúcne modliť na kolenách «pri oltári»?

Pohľad, ktorý hovorí o Božom srdci

«*Jeho pohľad ma upútaval...*». Sv. Vincent sa potom zahľadel na Katarínu. Bez toho, aby to vedela, zakúsila niečo podobné ako Mojžiš na hore Horeb, keď sa díval na horiaci ker. Nemohla odtrhnúť oči od pohľadu sv. Vincenta. Bola oslnená týmto pohľadom plným Božieho jasu. Pri takomto pohľade lásky zakúša milosť, že existuje ako osoba.

Možno tiež tušiť, že aj sv. Vincent je Katarínou naozaj očarený, ako kedysi Margitou Naseau. «*Syn roľníka, ktorý pásaval ošipané a kravy*» (Coste IV, 215) sa určite cítil oslovený touto mladou, nevzdelanou sedliačkou. Tento spoločný bod nepritiahol sv. Vincenta, ale mimoriadna osobnosť Kataríny, jej život silnej viery, jej vytrvalosť v ťažkostiach, jej horlivosť v práci s jediným úmyslom oslavovať ním Boha. Ako by nebol sv. Vincent zaujatý pred touto jednoduchou a pokornou dedinskou devou?

Pohľad, ktorý povoláva

«*Na konci omše mi pokýval, aby som sa priblížila...*». Teda sv. Vincent sa približuje a dáva dôverné znamenie. Katarína je prekvapená a táto pozornosť starého kňaza by ju mohla tešiť, ona je však zmätená: «*Bála som sa. Vzďaľovala som sa, ale pospiatky, lebo som nemohla od neho odpútať pohľad...*»

Začala sa báť a jej prvým reflexom je vzdialiť sa. Ale ako sa vzdäľovala, nemohla zabrániť a nedívať sa pozorne na tohto starého kňaza. Katarína je «uchvátená» týmto pohľadom, ktorý jej prejavuje dôveru a ju volá.

Slovo, ktoré zaväzuje k službe

«Pri východe z kostola som išla navštíviť jednu chorú. Starý kňaz ma stretol a mi povedal: «Dcéra moja, je dobré starať sa o chorých...»

Pri východe z kostola Katarína ide navštíviť chorú ženu (stále v sne). Sv. Vincent ju tam stretáva a ďakuje jej za veľkodušnosť a obetavosť; hovorí jej o jej schopnosti starať sa o trpiacich.

A pokračuje: «Teraz odo mňa utekáš, ale jedného dňa budeš šťastná, že budeš smieť prísť ku mne...».

Toto predpokladá Katarínino vzrušenie. Sv. Vincent ju upokojuje, oznamuje jej potešujúce slová, slová šťastia z toho, že jedného dňa príde k nemu! Je to výzva. «Pod', nasleduj ma», povedal Ježiš Petrovi a on po tomto pohľade vstal a išiel. S touto istou výzvou sa kňaz obracia na Katarínu, pričom jej však neprejaví svoju totožnosť.

Ale Katarína dobre zachytila pozvanie k záväzku. Áno, jej život bude užitočný, bude slúžiť. Ale «ako sa to stane?», to ešte nevie.

Zverenie poslania

Až po určitom čase po stretnutí jej Vincent oznamuje slová, ktoré sa jej týkajú veľmi osobne: «Boh má s tebou veľké plány. Nezabudni na to». Je to nečakané prehlásenie: Katarína chápe, že Boh ju potrebuje, potrebuje jej disponibilitu. «Nezabudni...»... Boh bude stáť pri dverách a v určitej chvíli zaklope. Je to oznámenie prísľubu smerujúceho do budúcnosti.

Katarína sa opäť vzdiali, lebo je prekvapená z tejto ojedinelej udalosti. Prechádzajúc bránou otcovského domu sa zobudí. Bol to len sen.

NAPRIEK BOŽÍM JAVOM ŽIVOT OSTÁVA ŤAŽKÝ

Aká nádherná pieseň vďaka vyprýštila zo srdca Lujzy de Marillac po tomto «turíčnom osvietení»! Už nebude presne takou ženou, akou bola predtým. Jej život bol navždy poznamenaný touto udalosťou. Nebude môcť na ňu zabudnúť. Jej cesta bude odlišná a jej budúcnosť sa spresní. Avšak toto «svetlo Turíc» pohybom čarovného prútika nevyriešilo jej životné ťažkosti. Nemoc jej manžela sa stále zhoršuje. Zostávať stále pri ňom sa stáva mimoriadne ťažké. Lujza zostáva deň a noc pri posteli svojho manžela a opäť prežíva stav mimoriadnej únavy. Jej manžel zomiera o dva a pol roka.

Lujza ako 34-ročná vdova je so silami u konca, zostáva sama s 12-ročným synom. Zdá sa, že v tej chvíli sa rozhodla stretnúť Pána Vincenta. On, so svojimi sedliackymi koreňmi, vedel dobre, že nemožno šetriť časom pre nájdenie nutnej rovnováhy a tým napredovanie. Najskôr prijal utrpenie Lujzy a potom jej trpezlivo pomáhal prijať túto jej situáciu.

Lujza ešte prechádza trýznivým obdobím. Vieme dobre, že hoci niektoré tiene sú odstránené vďaka Božej moci, iné zostávajú naďalej a stále skryté v srdci, a to kvôli zraneniam našej ľudskej prirodzenosti. Avšak Lujza sa odvážne púšťa do služby chudobným natoľko, že sa stáva ideálnom spolupracovníčkou P. Vincenta. Príchod Margity Naseau v roku 1630 natrvalo objasnil realizáciu zverenej misie.

Pre Katarínu Labouré zostal sen z Fain záhadným, ale zostal stále v srdci a na mysli. Hoci práca gazdovstve zostala náročnou, Katarína bola prežiarená zvnútra; prežívala nové nadšenie. Prácu vykonávala lepšie ako predtým, ako doteraz. Pripravovala plán do budúcnosti. Keď Katarína dostala dovolenie od svojho otca ísť sa učiť čítať a písať, odchádza do penzionátu do Châtillon-sur-Seine. Tu sa stretáva s kňazom Gailhac, miestnym farárom, ktorý jej objasní jej záhadu. Katarína teda pôjde k Dcéram kresťanskej lásky.

Ale jej povolanie bolo veľmi skúšané a dokonca 5 dlhých rokov neprijímané: kategorické odmietnutie zo strany otca, ktorý ju chcel

vydať, „exil“ v Paríži, napokon rezervovanosť zo strany Spoločnosti. Katarína však neustúpila zo svojho rozhodnutia.

BUDE TREBA ČAKAŤ ASI 7-8 ROKOV, KÝM KAŽDÁ Z NICH NESPOZNÁ TAJOMSTVO POSLANIA, KTORÉ IM ZVERIL BOH

Keď emauzskí učeníci spoznali vzkrieseného Ježiša, vydali sa na spiatočnú cestu, ktorú predtým prešli, alebo v opačnom smere. Súmrak na judských vrškoch nebol prekážkou, ich ťarbavé srdce sa stalo horiacim. Všetko pre nich zmenilo zmysel, o čom svedčí aj ich nočný návrat do Jeruzalemu. Pán zmizol: na tom nezáleží, lebo teraz vedia, že je živý! Ale ešte nedošli do cieľa cesty...

Aby mohli dosiahnuť cieľ, bude dôležité nechať dozrieť duchovnú skúsenosť vo vnútornom tichu. Ľudskými očami sa čas potrebný pre realizáciu Božích úmyslom môže zdať dlhý. Žijúc každodenný reálny život Lujza de Marillac a Katarína Labouré spoznali znamenia, ktoré im dával Boh pre realizáciu zvereného poslania.

U Lujzy: 1623 (Turične „svetlo“) – 1631 (Margita) - 1633 (založenie Spoločnosti)

Po «Turičnom „svetle“» potrebuje Lujza viac ako 8 rokov zvnútornenia, spoznávania Božej vôle a prípravy na spoznanie tajomstva zvereného poslania. S príchodom dedinských diev na pomoc spolkom paní kresťanskej lásky sa Lujzina prvotná intuícia upevňuje s túžbou úplne sa venovať ich formácii, pretože ako tuší, bezpochyby toto je tá «malá komunita venujúca sa službe chudobným».

U Kataríny: 1823 (približne, kedy mala sen o Fain) – 1830 (zjavenie P. Márie zázračnej medaily)

Aj Katarína bude potrebovať 7-8 rokov po sne z kostola Fain, kým spozná vo významný deň, 27. novembra 1830, aké má «*s ňou plány Boh*». Ale pred tým dňom sa udiali iné udalosti, tiež

významné, ktoré treba brať v úvahu, aby sme sa vyhli vážnym omylom interpretácie, a hlavne, aby sme zachytili plný význam tých udalostí.

V skutku, Katarína vstupom do seminára spoznáva P. Vincenta, ktoré veľmi obdivuje a chce napodobňovať, ale tentoraz to nie je sen.

VIDENIE SRDCA SVÄTÉHO VINCENTA

V nedeľu, 25. apríla 1830, po návrate so sv. Lazára, v kaplnke na ulici Bac, Katarína zbadá srdce sv. Vincenta na stene nad malým relikviárom s jeho relikviou. Katarína počas troch dní «vidí» srdce sv. Vincenta ako obraz. Videnie je každý deň inej farby: bielej, červenej a čiernej. Katarína chápe nielen význam, ale v srdci počuje aj slová. *Bohatstvo významu «videnia srdca» je jedinečné podľa vysvetlenia symboliky farieb, ktoré povedala samotná Katarína.*

Katarína *«uvažuje o všetkých týchto veciach vo svojom srdci»*. Toto videnie sa nevzdáva od každodennej reality, naopak, znásobuje jej sily v láske a službe. A nebo naďalej posielala Kataríne znamenia. Povedali by sme, že jej pokora neodolateľne priťahuje Pána, ktorý sa jej rád dáva a odpovedá na jej priania.

ZJAVENIA PÁNA JEŽIŠA V EUCHARISTIÍ

«Láska je vynaliezavá až do krajnosti», hovorieval sv. Vincent. Bohu je vždy vynaliezavý, neusiluje sa nútiť všetkých ľudí kráčať v jedinom rytme. Cez starého kňaza v sne v kostole vo Fain sa Boh spojil s Katarínou v jej túžbe byť na sv. omši. Počas seminára sa Boh s ňou stretol osobne a odpovedal na jej tak čistú «túžbu». Počas nasledujúcich mesiacov Katarína zahliadla Pána Ježiša v Eucharistii, akoby priezračne.

Pre emauzských učeníkov sa stalo lámanie chleba pri stole náhlym osvetlením Kristovej prítomnosti v ich živote: *«Vtom... ho spoznali!»*. Pre Katarínu sa eucharistický stôl – oltár stáva miestom, kde tajomne prístupuje k najväčšej Realite /s veľkým R/. Jej viera je

vzťah lásky k Bohu a pri sv. omši sa chce čo najužšie, v hĺbke srdca, spojiť so samým Ježišom.

Čas seminára bol pre Katarínu veľkou «eucharistickou chvíľou». Sám Boh, sám Kristus vládol v Kataríninom živote. Účasť na eucharistii je privilegovanou chvíľou, vďaka ktorej nachádza nadšenie a obnovený obsah: je vo svojej viere utvrdená, že tu a len tu nachádza definitívny a plný zmysel celého života.

Táto nová skúsenosť prítomnosti a zjavenia sa nedala porovnať s predchádzajúcou. Ale i tu ide o nadprirodzený, boží zásah. Katarína zostane celý svoj život ženou «eucharistickou». Veď koľkokrát si pôjde kľaknúť «k oltáru», aby sa stretla s Tým, ktorý je prítomný v Najsvätejšej Sviatosti oltárnej.

Pri opise eucharistickej horlivosti Kataríny musíme aspoň stručne pripomenúť horlivosť **Lujzy de Marillac**, ktorá neustále žasla pred týmto «*obdivuhodným a láskyplným vynálezom*» (M. 72, Duchovné spisy, s. 811). «*Pred toľkou štedrosťou a láskou k ľudstvu*» mala len jediné slovo, jediné zvolanie, a to: «*Ó, nesmierna láska*» (A. 15, DS, s. 709). Sestry, ktoré žili blízko Lujzy, boli veľmi oslovené jej postojom pri sv. prijímaní (Coste X, 729). Lujza vždy odporúčala sestram, aby zostávali «*pozorné na Božiu prítomnosť*» (A.71, DS, s. 772).

PRVÉ ZJAVENIE Z 18. NA 19. JÚLA 1830

Sv. Vincent sa Kataríne priblížil, aby pripravil jej srdce na prijatie «*Božích úmyslov s ňou*». 18. júla 1830, vtedajší deň sviatku sv. Vincenta, všetko sa dialo tak, akoby sv. Vincent napíňal Katarínino srdce veľkou túžbou a pozýval ju pripraviť sa na stretnutie s Pannou Máriou počas nasledujúcej noci. A toto prvé zjavenie sa stalo prípravnou etapou na zjavenie z 27. novembra, kedy Katarína dostala poslanie dať raziť medailu Nepoškrvnenej.

Keď sa Panna Mária približovala «*k oltáru a sadla a sadla si do kresla pripraveného vľavo od oltára*», Katarína si neuvedomila, kto to je. «*Nevidela som Svätú Pannu*». Pochybovala o identite Panny Márie a zostala vzdialená od kresla. Anjel bol nútený zopakovať trikrát: «*Hľa, Svätá Panna je tu*». Katarína potrebovala

chvíľu, aby prispôsobila svoj pohľad pohľadu viery. Po prekonaní zovňajšku «spoznala» Máriu. Ako emauzskí učenici sa stala schopnou vidieť «neviditeľné».

Potom nastal čas úvahy nad udalosťami. Predtým, ako jej Panna Mária vysvetlila udalosti, dala jej čas na to, aby ich rozpovedala: «Ale čo?» A Katarína povie všetko o sebe. Mária po pozornom počúvaní začne svoju odpoveď a podá je vlastné vysvetlenie udalostí. Umiestni ich do veľkých dejín Božieho ľudu a dejín Spoločnosti, pričom spresní význam udalostí. Mária vovádza Katarínu na cestu viery a hľadania Božej vôle. Tak ako Ježiš dáva zmysel udalostiam, keď ich rozpráva emauzským učenikom, podobne i Panna Mária vedie Katarínu, aby videla svoj život a život Spoločnosti. Prítomnosť videná v Duchu Svätom sa stáva časom, kedy Boh udeľuje milosť našej zemi. Sme povolaní urobiť z toho času čas života v láske s našimi bratmi a sestrami.

PODOBNE AKO LUJZA A KATARÍNA UVAŽUJME O SVOJOM ŽIVOTE, ABY SME V ŇOM VIDELI BOHA

Podľa sv. Lujzy a sv. Kataríny aj my sme povolané uvažovať nad svojím životom z Božieho pohľadu nie preto, aby sme sa pozorovali alebo narcisticky boli zadosťučinení, ale aby sme spoznali a uznali Toho, ktorý nás povolal a viedol v našom povolaní dcér kresťanskej lásky. Najlepší spôsob ako svedčiť o Bohu je spoznať ho v našom vlastnom, každodennom živote. Táto úvaha predpokladá vždy pohľad viery, ktorý vie rozlišovať Božie pôsobenie v zákutiach dejín. Musíme sa však pritom chrániť naivného spoliehania sa na Božiu prozreteľnosť, ktorá by Boha videla ako okamžitú príčinu všetkého. Boh nie je v samotnej udalosti, ale stojí po boku človeka, ktorý jej čelí. Ak sa nám náš každodenný život zdá príliš banálnym, opakujúcim sa, či to nie je preto, že nevieme spoznať Boha, ktorý nás miluje a učí nás milovať ako on. Boh nás neustále hľadá a predchádza. Naše dni sú dobrodružstvom lásky a viery.

«Pamätať, spomínať si», ako to Boh neustále pripomínal židovskému národu, je podstatný úkon, ktorý podnecuje náš duchovný život, naše napredovanie v spojení s Pánom. «Rozpomínať» sa na kľúčové udalosti nášho života alebo okamihov zdanlivo bežných, každodenných nám pomáha žiť v Božej prítomnosti, v uznaní a vďake. «Pamätať» na naše obmedzenia a omyly nás pozyva k tomu, aby sme s dôverou v Božie milosrdenstvo k nám a ostatným znovu začínali lepšie.

DCÉRY KREŠŤANSKEJ LÁSKY A CHUDOBNÍ KRÁČALI CESTOU...

Zamýšľať sa nad svojim životom: cesta pre spoznanie Boha v srdci a živote chudobných

Mária pri svojom stretnutí s Alžbetou spoznáva svoju vlastnú dôstojnosť a dar, ktorým ju obdaroval Boh. Potom vo svojom Magnifikate sa Máriin pohľad rozširuje, vidí poza svoj vlastný život, hľadá k Bohu a jeho pôsobeniu v dejinách ľudstva.

Ako Panna Mária sme pozvané spoznávať stále pôsobiacu Božiu prítomnosť nielen v našom živote, ale aj v živote chudobných, ktorých sprevádzame. Podobne ako Ježiš pri stretnutí s emauzskými učeníkmi môžeme uvažovať spolu s chudobnými nad ich vlastným životom, aby sme v ňom spoznali Božiu lásku vpisovanú každý deň do ich srdca. Presvedčenie o tom, že každý človek, hocijaký, nosí v sebe bohatstvo, ktoré je však zakopané, nás podnecuje vo všetkých okolnostiach, aby sme hľadeli na každú ľudskú bytosť Kristovými očami. Táto kvalita pohľadu, vyžarovanie hlbokkej láskavosti môže viesť aj toho človeka ktorý je najviac na okraji spoločnosti, aby spoznal vlastné tajomstvo, hĺbku a zmysel svojho života. On sám nám môže povedať, kým je, čo si myslí a čo mu dáva silu do života. Aby sme dobre zachytili odhalenie tajomstva, ktoré nám môže povedať v určitej chvíli a aby sme pochopili obsah zdieľaného posolstva, často je potrebné dlho kráčať s druhou osobou, mať trpezlivosť Ježiša kráčajúceho po ceste do Emauz.

Kvalita prítomnosti a zaangažovania pomáha rozvíjať vzájomnú dôveru, učiť sa reč druhého a postupne uvoľňovať slovo osôb v stave veľkej chudoby. Takto postupne vo vzťahu spoznaného bratstva môžeme sa nechať poučiť a evanjelizovať chudobnými.

Buďme otvorenými na stretnutia, ktoré nám Boh umožňuje a spoznávajme tajomstvo vtelenej Božej lásky, ktorá otvára naše srdcia druhým a ich navzájom spája.

Sestra Anne PRÉVOST
Dcéra kresťanskej lásky

§

Súčasné
Výzvy

Súčasné otázky

Pápežské misijné diela (PMD)

Obraciam sa na vás ako zodpovedných v službe univerzálneho poslania Cirkvi. Táto služba v rámci Biskupskej konferencie Francúzska je službou Cirkvi, aby sa neuzatvorila do seba, ale naopak, aby sa stále viac otvorila voči ostatným cirkvám prítomným vo svete. Do tejto služby patria kňazi Francúzska patriaci do „Fidei donum“, t. j. diecézni kňazi, ktorí chcú ísť slúžiť na iné kontinenty. V súčasnosti ich je 158 a sú v päťdesiatich krajinách. Existuje tiež nová služba, ktorou je prijímacia „bunka“ pre cudzineckých kňazov, rehoľníkov a rehoľníčky, ktorí prichádzajú do Francúzska, zvlášť pre pastoráciu. Je to sektor v plnom rozvoji: za obdobie 8 rokov sme prešli z cca 500 kňazov a rehoľníkov na 1400 kňazov a 4500 rehoľníčok pochádzajúcich z rôznych krajín.

Pre Francúzsko je to nová situácia, pretože predtým sme mali zvyk zvlášť odchádzať do misií. Dnes nastala určitá vzájomnosť. Spolu s komisiou som poverený misionárskou animáciou v diecézach, teda v spolupráci s diecéznymi skupinami misionárskej animácie, prípravou Týždňa modlitieb za misie, spojenia s africkými cirkvami (a hľadanie Epifácie pre africké cirkvi) a konkrétnou službou pre Pápežské misijné diela, spojené s Týždňom modlitieb za misie, ktorý sa každoročne koná tretí týždeň mesiaca októbra.

Už dávno pred súčasným názvom existovali Pápežské misijné diela. V Skutkoch apoštolov je veľmi zastúpená myšlienka misií, pretože sa nachádzala už v evanjeliu: *"Chodte a učte všetky národy..."*. Prinášajte radostnú zvesť, krstíte... Veľmi rýchlo k tomu prišla otázka pomoci, podpory, deľby, zbierok, ktoré tvorili súčasť poslania Cirkvi. A už v Skutkoch apoštolov vidíme, že komunity robili zbierky pre iné kresťanské spoločenstvá, ktoré sa ocitli v ťažkostiach. Tento zvyk prechádzal dejinami Cirkvi a viete dobre, že misionári a misijné kongregácie potrebujú stále oporu a finančnú podporu, aby mohli pokračovať v misijnej práci a aby bolo evanjelium ohlasované v ďalších krajinách, po celom svete.

Konkrétne v roku 1819 mladé dievča z Lyonu, Slečna Pavlína Mária Jaricot mala jedno vnuknutie: Treba, aby toto lyonské prostredie, kde žijú robotníci, umelci, nádenníci, ale aj buržoázia a aristokracia, sa zaujímalo o misie. Preto Pavlína šíri myšlienku vytvorenia modlitbových skupín za misie a korešpondujúcich skupín, aby si mohli písať s misionármi. To sú konkrétne prostriedky na podporu misií: informovať sa, aby sa vedelo, ako žijú inde a aby sa modlili za to, aby evanjelium bolo viac známe, modliť sa za všetkých misionárov, mužov a ženy, rehoľníkov a rehoľníčky, ktorí žijú ďaleko a určitým spôsobom sú «našími vyslancami». A keďže potrebujú materiálnu pomoc, Pavlína rozšíri akciu «Halier za týždeň»: halier za týždeň, modlitba, zdieľanie informácií, to je prvá etapa.

V druhej etape Pavlína uvažuje o tom, aby každý z týchto 50-60, či 80 osôb, ktorých oslovila myšlienka pomoci, má nájsť ďalších desať osôb. A takto sa každý zaväzuje nájsť 10 ďalších osôb, aby vytvorili ďalšiu modlitbovú skupinu, zdieľali informácie a zbierali peniaze. Postupne sa rozvinula veľká reťaz solidarity, modlitieb a informácií. V roku 1822 v Lyone oficiálne založila „Združenie šírenia viery“.

Táto intuícia vyšla z jednoduchej myšlienky: modliť sa, informovať sa, podeliť sa o malé sumy, ale spojením s ďalšími môže toto vykonať zázraky. Rím sa veľmi rýchlo zaujímal o túto myšlienku šírenia viery (Propaganda Fide). Jeden z prefektov Kongregácie (ktorý sa neskôr stal pápežom Gregorom XVI.), uznal kvalitu tejto intuície. Počas toho obdobia Pavlína napredovala v utváraní

štruktúry diela. Bol potrebný určitý čas, aby Rím uznal jeho štatúty. Stalo sa tak nepredvídateľne po 1. svetovej vojne.

V roku 1922 Rím prehlásil dielo šírenia viery za «Pápežské misijné diela» (ďalej PMD). Dielo založené Pavlínou o storočie skôr bolo uznané za dielo Svätého Otca.

V roku 1926 na žiadosť predsedníckej rady tohto diela pápež žiadal, aby sa každoročne 3. októbrová nedeľa slávila ako medzinárodný deň misií vo všetkých krajinách sveta. Dielo postupne naberalo formu a pápež sa každým rokom obracal na celú Cirkev, aby jej zveril posolstvo o univerzálnej misii s témou roka.

Ako Francúzi sme poznačení faktom, že dielo sa zrodilo v Lyone a to tým viac, že v tej istej dobe pri meste Caen Slečna Jana Bigardová a jej matka Štefánia sa budú horlivo zaujímať o podporu a formáciu kňazov, či už misionárov alebo domorodých. Rozšíria dielo, ktoré sa bude volať „PMD sv. Petra Apoštola“. Druhé uznané pápežské dielo, ktoré sa zrodilo vo Francúzsku. Napokon Monsignor Forbin-Janson si povedal, že i deti môžu byť misionári detí, a tak spustil dielo „Svätého Detstva“, ktoré sa neskôr stalo «Misionárske detstvo». Tretie pápežské misionárske dielo zrodené vo Francúzsku.

Štvrté dielo pochádza od talianskeho kňaza, P. Manna, misionára v Barme (*pozn. prekl. v súčasnosti Mjanmarsko*), ktorý naliehal na formáciu katechetov, laikov, rehoľníkov a rehoľníc. Vytvoril vzdelávací inštitút „Misijná jednota kňazov“; v r. 1916 bola schválená pápežom Benediktom XV. a v r. 1956 vyhlásená za pápežskú. Je to teda 4. dielo PMD.

19. storočie bolo storočím úplne udivujúceho misionárskeho prebudenia. Cirkev vo Francúzsku zvlášť, ako i v Taliansku, poznali počas celého 19. storočia veľký misionársky vzlet (stačí nahliadnúť na počet nových diecéznych kongregácií počas 19. st.). Cirkev vo Francúzsku sa prebúdzala z náboženského prenasledovania Revolúcie. Bolo to tiež obdobie priemyselného rozvoja a kolonizácií. V PMD je zaujímavá počiatočná myšlienka Pavlíny, ktorú prevzala «Kongregácia pre šírenie viery», ktorá bola po 2. vatikánskom koncile premenovaná na «Kongregáciu pre evanjelizáciu národov», a to, podporiť mladé cirkvi, napomáhať vzniku novým diecézám. Je to jeden z veľmi dôležitých bodov PMD: nezabudnúť na nikoho

v Cirkvi, zvlášť nie na mladé diecézy. Či už ide o dobre známeho biskupa schopného skvele sa vyjadrovať alebo o biskupa nenápadného a utiahnutého – každý má právo na univerzálnu deľbu. Za myšlienkou PMD je hlboké presvedčenie, aby univerzálny zdroje, kde všetky cirkvi dávajú dovedna, boli prerozdeľované diecézám a dielam podľa ich potrieb.

Ako sa toto deje? Každým rokom, všetko, čo sa vyzbieralo z misijných nedelí, je sústredné na rovine každej diecézy a každej krajiny. Celková zbierka tvorí globálnu sumu na svetovej rovine. Potom, vzhľadom k 1560 diecézám, ktoré požívajú výhody pomoci PMD, suma je rozdelená vzhľadom k počtu katechumenov, pokrstených, kňazov a potrieb diecézy. A tak každá diecéza môže rátať každým rokom s určitou pomocou pre jej pastoračnú činnosť. Táto suma nie je určená na stavbu škôl alebo hospodárskych budov, je určená pre pastoračnú činnosť.

Následne, prichádza druhá etapa, kedy každá diecéza môže zaslať na službu PMD svojej krajiny projekty, ako napr. na stavbu školy pre katechéty, s presným uvedením počtu pracovných hodín, ktoré môžu zabezpečiť ľudia, tehl, ktoré môžu zhotoviť, nábytku, ktorý si môžu sami urobiť a všetko ostatné, čo im bude chýbať. Projekt je zaslaný na PMD vlastnej krajiny, potom nunciatura ho zašle na PMD do Ríma. A tak každým rokom, v mesiaci máji sa schádza predsednícka rada so všetkými národnými direktormi, aby analyzovali tieto projekty a vzhľadom k použiteľnej sume ju rozdeľujeme, pričom sa pokúšame nezabudnúť na nikoho. Sme povinní obmedzovať za diecézu počet projektov, čo sa týka výstavby, formácie a diecéznych zrazov. A tak vďaka štedrosti kresťanského ľudu sa nám darí na svetovej rovine disponovať s ročnou sumou pohybujúcou sa okolo 200 miliónov eur. Okrem zbierok sú tu i dary, dedičstvá a intencie sv. omší. V myšlienke Pavlíny Jaricot bola informácia, modlitba a deľba. Intencie sv. omší sú jedným spôsobom, ako byť zjednotení a zároveň zdieľať. Intencie zozbierané cez PMD sú odslúžené skoro len na miestach formácie, teda v seminároch. Keď dostaneme prosbu o 30 sv. omší na úmysel niektorej rodiny, zveríme ju jednému semináru, ktorý nemá veľa príjmov. Sú to veci, ktoré je dobre vedieť, pretože niektoré miestne cirkvi žijú len z tohto.

V súčasnosti kto iný ako katolík môže pomôcť pri rozvoji Katolíckej cirkvi? Je jasné, že toto prechádza delbou medzi katólkami... rozmnoženie skromných príspevkov robí zázraky. V súčasnosti je Pavlína Jaricot uznaná v Cirkvi za Ctihodnú. Boli by sme radi, keby bola blahorečená, ale ešte nenastal zázrak v oblasti uzdravenia. Kardinálovi Diaz som nedávno zopakoval, že podľa mňa zázrak je permanentný od roku 1822, pretože každým rokom, vďaka štedrosti katolíkov sme nezatvorili žiadne dielo kvôli nedostatku peňazí: či to nie je istý druh permanentného zázraku?

V súčasnosti je v každej diecéze jeden zástupca za misijný život a v každej krajine jeden vedúci. Spoločne sa pokúšame navrhovať misionársku animáciu tak, aby naša miestna Cirkev sa nikdy neuzatvorila do seba samej, aby zostala stále otvorená voči iným krajinám, ďalším Cirkvám a ich vitálnosti. Katolícka cirkev musí zostať vždy otvorenou.

Momentálne je asi 150 národných vedúcich, teda 150 krajín, kde sa nachádzajú PMD. Pomáhame viac ako 1500 diecézám. V oblasti formácie toto predstavuje zabezpečenie 220 000 katechéto (knihy, formačné kurzy, niekedy i cestovanie a dopravné prostriedky), podpora vo svete 35 000 seminaristov vo veľkých seminároch a 54 000 v malých seminároch.

Čo sa týka veľkých seminárov, poskytovaná pomoc je 550 dolárov na rok / na 1 seminaristu. Čo sa týka malých seminárov, na 1 seminaristu to činí 250 dolárov. Vypomáhame aj domorodým noviciátom, postulátom a všetkým medzikongregačným centram. Ďalším typom podpory je otváranie katolíckych univerzít alebo katechétskych škôl. Vo svete je asi 150 katolíckych univerzít a medzi nimi viac ako polovica sa nachádza v krajinách, kde je Katolícka cirkev ešte mladá. Pomáhame každému z týchto inštitútov, ako i novým diecézám. Zakaždým, keď utvárame novú diecézu, nový biskup musí mať prostriedky na začiatok činnosti. Teda každá nová diecéza dostáva počiatkový príspevok.

V roku 1962 bolo vo svete asi 2200 diecéz; v r. 2008 ich bolo 3800. To znamená, že Cirkev vzrástla počtom pokrstených, počtom diecéz, rehoľníkov a rehoľníc, seminaristov a kňazov. V súčasnosti je nás asi 1 miliarda katolíkov (1,6 miliardy, ak počítame všetkých kresťanov), ale je 6 miliárd ľudí a evanjelizácia môže ešte vzrásť. Za číslami sa skrýva otázka a to, že počet pokrstených vzrastá

rýchlejšie ako počet kňazov a formátorov. Počet kňazov sa v súčasnosti stabilizuje na svetovej rovine, hoci pokles nastal v Európe, ale počet formátorov je nedostatočný vzhľadom k potrebám. A tu PMD a zvlášť 4. Dielo, „Pápežská misijná jednota“, sa pokúša podporovať vzdelávanie formátorov (napr. frankofónne zasadanie 35 afrických formátoriek, ktoré prichádzajú do Ríma na mesiac, aby spoločne pracovali v internoviciáte, podobné zasadanie pre formátorov – mužov. Podobné formačné kurzy existujú pre anglicky, španielsky a ináč hovoriace krajiny. Táto služba evanjelizácie národov podáva prostriedky zakaždým, keď niečo vytvára. Teda neustálou prácou PMD je pokračovať v informovaní, povzbudzovaní k modlitbe, ale zvlášť v hľadaní prostriedkov, aby sa umožnila tvorba a zvlášť zaistilo pokračovanie diel. Jánovi Pavlovi II., podobne i terajšiemu Benediktovi záležalo, aby tomuto plánu dal zmysel a úlohy, ciele.

Benedikt XVI. vo svojom liste pre Čínu, spresnil cieľ projektu: otvorenie sa voči Číne a vo všeobecnosti otvorenie sa voči Ázii, kde sú nesmierne potreby. V súčasnosti sa na ázijskom kontinent rozvíjajú početné projekty v oblasti formácie a tvorby diel.

Každoročná organizácia misijného týždňa v krajine a v Katolíckej cirkvi vo Francúzsku umožňuje scitliviť kresťanské komunity, aby sa otvorili pre Katolícku cirkev žijúcu v iných krajinách, mysleli na potrebu podporiť ich materiálne, ale i na prijatie medzi nami kňazov, rehoľníkov a rehoľníc ako svedkov tamojších miestnych cirkví; podobne ako i za zabezpečenie určitého počtu týchto projektov.

Nie je to ľahké tým viac, že Katolícka cirkev vo Francúzsku musí riešiť vlastné ťažkosti ohľadom obnovy svojich kádrov a biskupi sú skôr povolávajúci ako posielajúci. Musíme si však stále pripomínať, že krst tvorí jadro misie. Tento krst nás posielá k bratom a sestrám a robí z nás misionárov. Je dôležité nezabudnúť na to, že sme univerzálnou cirkvou. **Stále** sa musíme prebúdzat' a uvedomovať si druhého a úlohu poslania do misie.

V súčasnosti v niektorých krajinách je Katolícka cirkev stabilizujúcim faktorom spoločnosti. V niektorých krajinách je Cirkev jedinou spoľahlivou štruktúrou. Keď som bol zodpovedným za kooperáciu v Katolíckej cirkvi vo Francúzsku, počul som niektorého ministra, ako mi hovoril: „Otče, spoliehame sa na Katolícku cirkev na

tom či onom mieste, aby podporila ten a ten projekt“ – a neboli to slová ministrov pravicovej strany. Ak sa zahľadíte na niektoré krajiny, konštatujete, že Katolícka cirkev v nich napomohla k zmiereniu, pomohla národným konferenciám v procese zmierenia a pokoja. Túto úlohu Cirkvi PMD podporujú v miere, v akej si uvedomujeme, že biskupi majú osobitné poslanie pri rozvoji kultúry pokoja. Veď nie nadarmo 2. vatikánsky koncil sa zasadil za „Spravodlivosť a pokoj“.

V Kompendiu sociálneho učenia Katolíckej cirkvi sa nachádza poklad pre ľudstvo a v mnohých krajinách je toto blízkosť života, rešpektovania ľudských práv, spravodlivosti a pokoja – ktoré nám predkladá katolícke učenie – je náplňou misionárskej práce. Tento spôsob pohľadu, aby sa svet a spoločnosť do nich zaangažovali je veľmi konkrétnym spôsobom uvádzania kresťanskej lásky do každodenného života. Láska prechádza aj touto dimenziou. Pavol VI. nám povedal, že najvyššia forma kresťanskej lásky je politické zaangažovanie. T. j. dobro ľudu, dobro všetkých. Stojíme pred jednou z dimenzií, do ktorej sa Katolícka cirkev naplno zaangažovala cez PMD. Dnes, keď sa zahľadíte na všetko, čo sa robí v dynamike spravodlivosti a pokoja, všetko, čo sa koná v prospech detí (deti – vojaci a drámy, ktoré toto predstavuje), zbadáte, že na niektorom mieste sú saleziáni, na inom dcéry kresťanskej lásky, inde zase sestry Božského Srdca Ježišovho a pod. Súčasná misia sa žije cez rešpektujúce stretávanie a službu Kristovi prítomnom v každej osobe. Hľa, toto v skratke predstavujú Pápežské misijné diela.

P. Peter Yves Pecqueux
Eudista

Provincia Grenada (Španielsko)

Sociálne centrum na predmestí Temary (Maroko)

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste to urobili.“ (Mt 25,45)

Vidiecke centrum sociálnych služieb, ako už samotný názov vyjadruje, sa nachádza v poľnej oblasti na perifériách mesta Tamara, vzdialeného 20 km od Rabatu, hlavného mesta Maroka, na severe krajiny zo strany Atlantického oceánu.

Okolo roku 1980 tu došlo k rozsiahlemu sťahovaniu sa smerom k veľkým mestám, ktoré sa stali ozajstným zoskupením nespočetného množstva obyvateľov, s obrovským nárastom pôrodnosti. V súčasnosti sa vláda snaží o odstránenie takýchto strediskových miest, vyžaduje si to však veľa času.

Dcéry kresťanskej lásky prišli do Tamary v septembri 1975, a to na žiadosť francúzskych jezuitov, ktorí sa s prosbou o pomoc obrátili na Materský dom. Sestry začali službu starostlivosťou o chorých, ktorí prichádzali do centra služieb, ale chodievali tiež navštevovať chorých do veľmi vzdialených príbytkov a to buď peši alebo sa odviezli na mulici.

Komunita zložená zo štyroch sestier je zároveň „**prítomnosťou a svedectvom**“ Cirkvi medzi moslimami. Našou misiou je slúžiť chudobným s úctou a dobrotou a so všetkými prežívať v srdečných vzťahoch. Keďže sme jedinými kresťanmi v Tamare, sv. omša, ktorú nám denne slúži jeden francúzsky jezuita je pre nás nesmiernym darom.

Kresťanská komunita v diecéze Rabat, do ktorej patríme, je mnohokultúrna a to nás veľmi obohacuje. Dobré vzájomné vzťahy upevňujú našu vieru a príslušnosť k Cirkvi.

V centre služieb sa nachádza malá poradňa, priestory pre ženy so zameraním na ich rozvoj, ďalšie priestory pre deti, ktoré majú nárok na školskú podporu, ako i priestory na rozdeľovanie mlieka pre bábätká. Mnohými návštevami príbytkov chudobných odhaľujeme obrovskú biedu, v ktorej žijú. Mnohí musia prejsť kilometre, aby prišli každý deň do nášho strediska.

PORADŇA

Spolupracujeme s jedným lekárom – jezuitom. Denne prijmeme na ošetrovanie približne 30 osôb, mnohokrát s popáleninami.

Pre zlé životné podmienky sa totiž deti často hrávajú v kuchyni a tak či už pri zohrievaní dojčenskej fľaše, ktorá je na dosah všetkých - a teda aj detí, alebo pri výbuchu plynu či tlakového hrnca, neraz dochádza k popáleninám druhého i tretieho stupňa. Toto všetko sú následky nevedomosti a chudoby.

Zlá hygiena spôsobuje mnohé kožné ochorenia a preto pri ošetrovaní zároveň učíme chorých správnym hygienickým návykom. Staráme sa tiež o približne päťdesiat mladších i starších ľudí s psychiatrickými problémami. Počas tejto starostlivosti je možné rýchlo odhaliť príčiny takýchto stavov. Sú to predovšetkým ťažké rodinné situácie, rodičia bez príjmov v dôsledku choroby, nezamestnanosť, atď.

STAROSTLIVOSŤ O ROZVOJ ŽENY

Z okolitých dedín sem prichádza veľa mladých žien, ktoré majú možnosť vzdelávať sa. Zabezpečujeme im kurz všeobecnej civilizácie (mnohé z nich chodili do školy len veľmi krátko alebo vôbec), učíme ich šiť ručne alebo na stroji, a to rôznymi spôsobmi, ako i marockým štýlom, ktorý je typický pre ich krajinu. Po absolvovaní tejto formácie dostanú výučný list, vďaka ktorému si môžu nájsť prácu.

STAROSTLIVOSŤ O VÝŽIVU PRE DOJČENCE

V stredisku prijímame choré alebo zle vyživované deti nakoľko ich matky nemôžu koiť. Postupne spoznávame i celú rodinu a objavujeme ďalšie ťažkosti: deti nechodia do školy, príbytok je v úbohom stave alebo choroby ďalších členov rodiny. Z centra rozdeľujeme dojčenské mlieko pre deti i základné potraviny pre celú rodinu.

ŠKOLSKÁ PODPORA

Do centra prichádza 35 detí vo veku od 4-12 rokov. Majú tu možnosť stravovania aj učenia. Aby bola pomoc každému dieťaťu primerane prispôsobená je jedna sestra v kontakte so štátnymi zamestnancami.

Pri podomových návštevách sa informujeme o situácii dieťaťa, aké je jeho zdravie i správanie a snažíme sa o priateľský kontakt so všetkými, čo uľahčuje výchovu na všetkých úrovniach.

Arabčina je veľmi ťažký jazyk, a preto denne venujeme určitý čas na štúdium jazyka, kultúry a hodnôt, aby sme s chudobnými mohli ľahšie komunikovať.

Naši bratia moslimovia sú nábožensky veľmi založení, neboja sa verejne modliť a manifestovať svoju vieru v Alaha. Žijú radostne, s veľkou dôverou v Boha. V mnohom nás poučujú, sú pohostinní a vždy majú dvere otvorené, aby sa podelili s tým čím sú a čo majú.

Cítíme od týchto ľudí lásku a úctu. Môžeme dosvedčiť, že je možné žiť a napredovať spoločne, a to i napriek rozdielnostiam, pokiaľ sa navzájom rešpektujeme. Misionárske povolanie prežívame v Spoločnosti a tu nachádzame silu žiť svoje poslanie. Našou hlavnou úlohou je žiť v jednote a radosti a vydávať svedectvo o tejto jednote v rôznosti. Máme veľmi peknú komunitnú skúsenosť so zdieľaním života chudobných a našej služby a tak spoločne naplňame i poslanie Spoločnosti.

V tomto roku, keď slávime 350 rokov od smrti našich Zakladateľov sme si predsavzali „**dobre žiť spoločne vo veľkej jednote a srdečnosti**“, ako to od nás žiada sv. Lujza vo svojom duchovnom teste. Sme si vedomé, že kvalita našej služby závisí od kvality nášho komunitného života.

Cez službu ohlasujeme Pána, ktorý nezabúda na chudobných. Žijeme a kráčame v šľapajach toho, ktorý zasieval skrze sestry - naše predchodkyne v tejto temarskej misii. V mene chudobných ďakujeme za ich oddanosť a úsilie o to, aby naši bratia žili dôstojným životom. Svedčíme o tom, že náš Boh je milosrdný a miluje všetkých bez rozdielu.

Sestry z Temary (Maroko)

Írska provincia

Centrum svätého Vincenta, Navan Road v Cabre (Dublin)

V súčasnom svete medzi najzraniteľnejšie osoby patria hendikepovaní ľudia, ktorí majú obrovské potreby. Predstavujú skutočnú výzvu. Preto nie je udivujúce, že podľa príkladu sv. Vincenta a sv. Lujzy im slúžia aj dcéry kresťanskej lásky. Vo viacerých mestách Írska sestry spravujú špecializované centrá pre deti a dospelých, a to v týchto mestách: Dublin, Limerick a nedávno začali i v Tipperary.

Ako to začalo?

V roku **1938** kvôli dlhej vojne sa stal právnický systém krajiny nedostačujúci pre zodpovedanie na spoločenské druhy chudoby. Hlavný prvok systému spočíval v realizácii «pracovných stredísk». Tieto strediská umožňovali vyjsť z biedy. Boli do nich posielané mnohé chudobné rodiny. Ale chýbali výchovné a vzdelávacie štruktúry pre deti týchto rodín.

V roku **1884** založili odbory hlavného mesta Dublin - Sever v Cabre prvú inštitúciu pre deti.

V októbri **1888** štát zaangažoval šesť rehoľníčok dominikánok, aby sa starali o chlapcov a dievčatá Inštitútu v Cabre a vyučovali ich. O šesť rokov sa týchto 6 dominikánok rozhodlo vrátiť do ich bežných škôl, preto v roku 1892 odbory

mesta Dublin – Sever požiadali dcéry kresťanskej lásky, aby sa ujali správy inštitútu. V tom čase bolo v inštitúte 400 detí. Mnohé z nich boli definované ako «slabomyselné», «imbecilné», «mentálne zaostalé»; Neboli teda hodné výchovy a vzdelávania. V tej dobe v krajine neboli rešpektované osoby s rozumovým hendikepom. Učenejší nevideli ani ich jedinečnosť, ani ich právo ich prínosu pre spoločnosť.

V čase, keď sa dcéry kresťanskej lásky ujali zodpovednosti za inštitút, boli v ňom rôzne druhy detí. Sestra Marta Galvin a sestra Lujza Conolly začali teda obrovskú prácu. V postoji plnom súcitu, lásky, spravodlivosti a úcty k dôstojnosti každej osoby ponúkali deťom celkovú starostlivosť. Aby mohli zodpovedať na individuálne potreby každého dieťaťa, postupne navrhovali výchovné programy. Neustále sa im snažili vštepuvať požadované kompetencie, aby boli schopní samostatnosti. Vzťahy vtedajších inšpektorov boli priaznivé. Jeden z nich konštatoval: *«Nastalo značné zlepšenie u pomocného personálu v Cabre. Deti sú zdanlivo lepšie a sú zdravšie»*.

Sestry pokračovali vo vlastnej formácii, aby mohli zaistiť službu. Videli, že už nie je možné miešať všetky deti, ani žiaduce, aby im poskytovali takú istú výchovu a vzdelanie.

V roku **1925** sa inštitút v Cabre stal Centrom sv. Vincenta pre mentálne hendikepované osoby. Bola to výzva, kedy sa Írsko pripravovalo stať sa nezávislým štátom po dlhých rokoch vojny. Začiatok rokov 1920 bol veľmi ťažkým obdobím po politickej a hospodárskej stránke.

Ďalšie sestry, sestra Lujza Burke a Sestra Gertrúda O'Callaghan (zosnulá) boli tiež strážnou hliadkou pre ovplyvnenie vládnej politiky a vzbudenie požadovaných zmien pre usporiadanie výchovy hendikepovaných detí a možnosti poskytnutia učenia. Vďaka mnohým pokusom, za cenu viery a neustáleho nátlaku, Odbor výchovy a vied napokon v roku **1947** uznal, že tieto deti majú právo na výchovu.

Mentality sa naďalej vyvíjali vďaka húževnatej práci mnohých dcér kresťanskej lásky, ktoré vytrvalo spolupracovali s kompetentnými mužmi a ženami, ktorí sa k nim pripojili v službe a zdieľaníu ich hodnôt a presvedčení.

Počas týchto rokov nastalo mnoho zmien.

V súčasnosti Centrum sa stará o deti a dospelých s miernym alebo hlbokým mentálnym hendikepom, ale aj o tých, ktorí majú dvojnásobný postih – duševný spojený s autismom a ďalšími problémami správania. Centrum prešlo zo služby inštitucionálneho typu k službe zameranej na osobu. Kládne väčší dôraz na schopnosti ako na hendikep a poskytuje bežné miesta pre život v miestnych spoločnostiach.

V súčasnosti Centrum je vedené Správnou radou, riaditeľmi. Predsedníčkou je vizitátorka. Správa bežných záležitostí je v rukách veľmi kompetentného personálu, ktorý pracuje v duchu dcér kresťanskej lásky.

Napriek zníženiu počtu povolaní, určitý počet sestier pokračuje v podpore tohto Centra podľa ich kompetencií. Vo svete, ktorý venuje málo času postihnutým osobám, sestry majú veľký vplyv na kvalitu života v Centre, šíria kresťanské hodnoty a delia sa o ne s mnohými priateľmi, s ktorými utvárajú pravé vzťahy.

Podľa ducha našich Zakladateľov personál a sestry uznávajú, že každá osoba je jedinečná, a preto sa zaväzujú:

- * Rozvíjať potenciál každej osoby s mentálnym deficitom v ovzduší lásky, úcty a tvorivosti.
- * Umožniť každej osobe s mentálnym deficitom nájsť jej miesto v spoločnosti a mať v ňom účasť podľa jej možností.

- * Dať prednosť tým, ktorí majú najväčšie potreby.
- * Obhajovať spravodlivosť v prospech osôb s mentálnym deficitom a podporovať túto spravodlivosť.

Podstatné hodnoty, ktoré vedú našu súčasnú misiu, sú tie isté, aké mali naše prvé sestry, ktoré začali túto službu: úcta, jedinečnosť, spolupráca, spravodlivosť a tvorivosť.

Jedno konkrétne svedectvo zo služby

Mary prišla do Centra sv. Vincenta ako 2 a polročná. Bola úplne závislá čo sa týka jej fyzických potrieb, preto bola umiestnená do učebnej jednoty pre deti, ktoré majú hlboký hendikep. Tu sa o každú osobu stará jedinečným spôsobom a nie je považovaná za číslo alebo za člena jednej skupiny. Mary sa začala rozvíjať a odpovedať na prispôbený program jej potrebám. Dnes, po 20-tich rokoch Mary vykonáva prácu na plný úväzok, je samostatná a vedie veľmi dobrý spoločenský život. Každým rokom odchádza na prázdniny do cudziny. Nedávno sa zaujímala o kurz informatiky. Ďakuje sestram, ktoré jej verili, hoci ju iní opustili. Bola prvou, ktorá prijala školské vzdelanie.

Niektoré sestry podľa svojich možností majú privilégium, že už viac ako 30 rokov pracujú v tejto oblasti. Pre každú sú slová príliš slabé pre vyjadrenie bohatstva, ktoré osobne a komunitne prijali od osôb s mentálnym deficitom a od ich rodín.

Stretávať osoby s rozumovým deficitom znamená stretávať lásku, priamosť, súcit, rešpekt, spravodlivosť, prijatie a túžby byť prijatým. Každá osoba má tvár a srdce Ježiša.

Tieto osoby uhádnu srdcom vaše utrpenie, keď ste zranení. Ak ste smutní, ticho sa k vám priblížia a prejavia vám

priateľské gesto. Ak ste šťastná, tešia sa spolu s vami. Ak ich máte radi, vracajú vám túto lásku. Ak potrebujete pomoc, sú tu; ak ich nespravodlivo trestáte, dajú vám to najavo, pretože majú veľký zmysel pre spravodlivosť. Ak sa s nimi rozprávate, sú veľmi pozorní. A hoci je ich reč ťažko pochopiteľná, vedia dobre komunikovať, hoci my potrebujeme celý život, aby sme sa to naučili. Žijú prítomnú chvíľu a vedia oceniť okolitú krásu.

V Centre sv. Vincenta sestry uznávajú, ako je ich komunitný život obohatený touto službou pri hendikepovaných osobách, ktoré ich naučili mnohému. Ich jednoduché potreby vyjadrujú, že život je na to, aby sme ho žili, aby sme milovali a obetovali sa. Žijú celkom prirodzene hodnoty evanjelia: pokoru, jednoduchosť a lásku. Sú „našimi pánmi a učiteľmi“. Ich spôsob bytia pozýva sestry každý deň, aby sa stali lepšími, aby vyšli zo seba samých, aby sa naučili počúvať, zdieľať, žiť prítomnú chvíľu tu a teraz, aby viedli jednoduchý životný štýl, v ktorom je každá osoba vzácna.

Ako to vyjadril sv. Vincent, prosíme Pána o milosť, aby naša prítomnosť a služba pri osobách, ktoré to najviac potrebujú, odrážali hodnoty života a Ježišove skutky: láskavosť, úctu a dôstojnosť každej osoby.

S. Marian HARTE a s. Áine MACNAMARA
Dcéry kresťanskej lásky

Dzijing
Spoločnosti

Pohľad viery na duchovné napredovanie Lujzy de Marillac - zakladateľka

Ú v o d

Pohľad viery je základný ľudský úkon, ktorý nás obracia k Bohu a pozýva žiť v jeho Duchu. Prítomnosť svätých je neustálou pripomienkou duchovných vecí. Cirkev nás učí, že svätí sú neoddeliteľní od plnosti tajomstva Krista v konkrétne, podobne sú neoddeliteľní od tajomstva svätej Cirkvi vďaka ich kvalite.

Sväté písmo nám pripomína našu povinnosť: *«Budte svätí, lebo ja, Pán a váš Boh, som svätý!»* (Lev 19, 2). Ježiš odpovedá akoby v ozvene: *«Budte dokonalí ako je dokonalý váš nebeský Otec!»*. Kristus pozýva k nasledovaniu. Viera ale neznamená len rozumovo prilnúť k tomu, čo povedal, ale i rozhodnúť sa vykonať to. *«Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nech ma nasleduje»* (Mk 8, 34). Cesta viery je cestou skúšky a slobody, ale je to i dielo milosti. Táto milosť je nám často skrytá. Spočíva tiež v utrpení, ale Boh nás vždy predchádza svojou milosťou. Ak sa stávame veľkými v **konaní**, musíme sa tiež stávať veľkými v **bytí**, v umení žiť.

Tento pohľad viery nám umožňuje vidieť, skúmať jadro života Lujzy de Marillac v spleti svetských vecí, «lebo rozmanitosť spôsobov života a služby znamená jedinú svätosť, ktorú pestujú všetci tí, ktorí sú vedení Duchom Svätým, klaňajú sa v duchu Bohu Otcovi,

nasledujú Krista chudobného, pokorného a nesú svoj kríž, v pravde»¹

«*Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda.*»

Cesta svätosti Lujzy de Marillac

«*Celkom obetovaná Bohu v službe druhým*»

P. Vincent s rúznou láskavosťou jej označil cestu: «Boh je láska a chce, aby ste k nemu šli cez lásku»². Je to vystupujúca i zostupujúca etapa. Lujza duchovne stúpala a ľudsky sa zbavovala seba samej. Lujza pokračuje v realizácii svojho rozhodnutia, a to v **prilnutí k Božej vôli**, v zriekaní sa všetkého, čo malo ešte ľudský aspekt, napriek nepokojnej politickej situácii (občianska vojna tzv. Fronde), za otvárania ďalších domov mimo Paríža, pokračovaním vo formácii sestier. V knihe Grenade čítala: «Boh je ten, ktorý je a chápe, že jedine jedna realita je istá, a to Boh». Preto stačí, keď ponorí svoje bytie do Božieho bytia.

Pri konferencii 3. júla 1660, na ktorej zasadal P. Vincent, sestry spomínali Lujzu de Marillac, čo umožnilo lepšie ju spoznať a vidieť v nej Boží nástroj pri utváraní sestier, zdokonaľovaní toho, čo bolo začaté a spoznávať Božie plány so Spoločnosťou. Korešpondencia so sestrami, ktoré bývali ďaleko, nám osvetľuje jej osobné vlastnosti, ducha prispôsobovania a spojenie medzi každodenným životom a božím zásahom.

Ako toto prežívala Lujza de Marillac?

V nemožnosti naznačiť celý život, vyzdvihla som niekoľko hlavných bodov, a to poddajnosť Duchu Svätému, odovzdanosť a dôvera voči Prozreteľnosti a askéza. Lujzin život je utvorený z vernosti, ktorá sa stáva veľkou vernosťou vnuknutiu Ducha Svätého na Turíce 1623.

Prečo tak často hovorí o Duchu Svätom vo svojich spisoch? Hlboko zakúsila toto turíčne osvietenie: po tme, do ktorej bola ponorená, bola náhle osvietená a srdce upokojené istotou o láskavej

---

¹ Lumen gentium, č. 41.

² Coste I, L. 49.

prítomnosti, ktorá ju prenikala a a jej predpovedala jej budúce poslanie. Táto jasnosť, ktorá ju náhla uchvátila, bola odpoveďou na jej dušu prahnúcu po Bohu.

Niekoľko krátkych záberov z jej života nám pomôže lepšie pochopiť jej otvorenosť voči Duchu Svätému.

Jej detstvo

Najskôr, aké bolo pre Lujzu bolestné dozvedieť sa a prijať jej pôvod. Nebúri sa, ale trpí, že nie je ako ostatné, ktoré sa vracajú do svojej rodiny. Až do 13 rokov bude žiť v kráľovskom kláštore v Poissy /puasi/, pri Paríži, kde žije jej príbuzná, Lujza de Marillac. V tomto mníšskom prostredí začnú klíčiť milosti jej krstu.

Táto atmosféra kontemplácie a modlitby, do ktorej bola Lujza ponorená, pričom nepoznala odchody a príchody do rodiny (ako ostatné chovanky), z nej utváralo osobu, ktorá bola viac vnímavá na počúvanie Boha počas každodenného života utváraného zo zvuku zvona.

Toto povedala oveľa neskôr Margite Chétif /šétif/: «Od detstva som mala záľubu a ľahkosť v meditácii». A keďže sa jej dostalo dobrého vzdelania a výchovy, rada cibřila svojho ducha a rozum v kultúre a umení vtedajšieho storočia s hlbokým náboženským zmyslom, v ktorom bol Boh počiatkom a koncom každého poznania.

V rokoch 1604 - 1613

Ale dobré časy v Poissy sa skončili. Lujza musela ísť bývať k istej slečne. Bola to zmena prostredia, ale prispôsobila sa, ako jej to vnukala jej zbožnosť. Žila v období veľkých náboženských zmien, ktoré uvádzali do života závery Tridentského koncilu. Preto sa živila spismi Bérulle, svätého Františka Saleského, ktoré mali veľký úspech v tej dobe. Kapucínky prišli bývať do Paríža a Lujza snívala, že sa k nim pridá. Prvé Karmelitanky prijal jej strýko Michal de Marillac v mene samej kráľovnej. Jedného dňa tento dôverný služobník napísal Lujze odvážne riadky: «*Duša, ktorá sa považuje za chudobnú, očakáva od Boha, čo príde... Uspokojuje sa podriaďiť sa mu a nie predpisovať mu spôsob, ktorým ju má viesť*»³. Nebál sa

---

³ List zo 6. marca 1620 – výňatok z knihy od Calveta.

viest' ju k väčšej poddajnosti Duchu Svätému a Lujza dobre chápala túto jeho reč.

Po roku 1625

Svätosť je dlhodobé dielo, je to dielo Ducha Svätého, ktorý deň čo deň opracováva dušu, aby ju očistil a urobil príjemnou Bohu. P. Vincent bude nástrojom postupného oslobodzovania Lujzy od škrapúl a pút, ktoré ju ešte robia spútanou a zabraňujú jej nechať sa hýbať Duchom Svätým v úplnej pokore a poslušnosti.

Lujza si vykonala veľa duchovných cvičení, aby sa viac obetovala Pánovi a jeho trpiacim údom, chudobným. Po jedných exercíciách si po rozjímaní poznamenala:

*«... Spasiteľu môj, poučuješ ma o prostriedkoch, ako sa pripraviť na príchod Ducha Svätého. Duša moja, musíš sa usilovať odstrániť zo seba všetky prekážky a **konat'**, skôr **nechať'** úplne **pôsobiť'** milosť, ktorú chce Duch Svätý rozšíriť do všetkých schopností mojej duše. Ale toto sa môže stať len zničením mojich zlých zvykov a náklonností, ktoré mu odporujú pri rôznych príležitostiach»⁴.*

Ako nespomenúť povalu, ktorá sa preborila? Len čo Lujza so sestrami opustila miestnosť, strop sa preboril. Stalo sa to pred Turícami 1644. Medzi týmito dvomi Turícami – 1623 a 1644 – Lujza prešla dlhú cestu. Udalosť z roku 1644 ju utvrdili na jej ceste a ukončili jej znepokojenia, ktoré prežívala ohľadom budúcnosti Spoločnosti.

A tak svätosť si utvárala svoju cestu v Lujzinom srdci. Vo svojom skoro nepretržitom rozjímaní sa nechávala tak dobre preniknúť evanjeliom, že čím viac nad ním uvažuje, tým viac vidí Boha v chudobných. Kontemplácia a činnosť tvoria celok: jedno naplňuje druhé a opačne.

To, čo si praje pre seba, praje aj svojim duchovným dcéram: *«Predrahé sestry, musíme patriť Bohu, veď kým sme, aby sme sa rozhodovali o svojom živote? Nechajme konať Boha»⁵.*

---

⁴ Jej myšlienky, č. 84 – doslovný opis, Duchovné spisy, A. 85.

⁵ Duchovné spisy, s. 248.

V jednom poučení pre sestry v Montreuil /montröj/ im píše o tom, aby sa nechali preniknúť Duchom Svätým: *«Bude dobré, aby každá z našich sestier každé ráno prosila o požehnanie nášho Pána Boha, aby mohla konať podľa Ducha jeho Syna... alebo skôr, aby ten istý Duch konal cez ne, keď sa budú navzájom milosť, aby tak napodobňovali Najsvätejšiu Trojicu»*.⁶

Lujza stála vždy pokorne pred Bohom; v jednom zo svojich rozjímaní si poznačila prostriedky, ktoré treba používať pri účasti na prijatí Ducha Svätého: *«... Večné svetlo, odstráň moju zaslepenosť, zjednoduš môjho ducha. Dokonalá Jednota, pokor moje srdce, aby bolo podkladom pre prijatie tvojich milostí a aby moc lásky, ktorú si vložil do mojej duše, sa už nezastavila pri mojej neviazanej namyslenosti, ktorá je vlastne len bezmocnosťou a prekážkou čistej lásky, ktorú mám mať pre vnuknutie Ducha Svätého...»*.⁷

*«O čistá láska, ako veľmi Ťa milujem! Keďže si silnejšia ako smrť, odstráň všetko, čo ti vo mne škodí a odporuje.»*⁸

ODOVZDANOSŤ DO BOŽEJ PROZRETEL'NOSTI A DÔVERA

Nechať sa viesť Prozreteľnosťou, dôverovať jej, odovzdať sa jej, to sú výrazy, ktoré často nachádzame v spisoch Lujzy de Marillac, či už v listoch pre prvé sestry alebo v jej osobných poznámkach. Keď Lujza hovorí a píše, tak to preto, aby sa so sestrami podelila o pocity, ktoré sú v nej hlboko zakorenené..

Lujza používa slovo **Prozreteľnosť**, čo vyjadruje úplnú dôveru v Boha a odovzdanosť vo viere jej úmyslom. Niekedy používa toto slovo len na vyjadrenie Božieho pôsobenia pri niektorej okolnosti. P. Vincent jej pomáhal v tomto duchovnom napredovaní, ktoré ju doviedlo k úplnej odovzdanosti sa Bohu a oslobodeniu od prirodzenej úzkosti. Pred rokom 1629 ju pozýval, aby nepredbiehala Prozreteľnosť: *«Ó! Aké veľké poklady sú ukryté vo svätej*

---

⁶ Duchovné spisy, A. 85.

⁷ Duchovné spisy, s. 807.

⁸ Duchovné spisy, s. 817.

Prozreteľnosti a tí, ktoré podľa nej konajú a nepredbiehajú ju, si ju ctia zvrchovane!»⁹

V roku 1632 jej napísal: «Ako veľmi chválím Boha, ktorý Vás potešil. Zdá sa mi, že od Vás očakáva, že budete cítiť svätú Prozreteľnosť vo Vašom konaní bez toho, aby ste sa ponáhľali»¹⁰.

Neskoršie, v roku 1652 jej P. Vincent pripomína túto cestu: «To, čo náš Spasiteľ zachováva, je dobre zachované. Je správne, že sa odovzdávame do jeho obdivuhodnej Prozreteľnosti»¹¹.

Lujza žila a vedela zdieľať s prvými sestrami túto vieru a dôveru v **Prozreteľnosť** založenú na jej láske k Bohu. To, čo napísala, je len odrazom toho, ako zmýšľala, žila a čím bola preniknutá až do konca svojho života.

V poznámkach Maturíny Guérin o Lujze de Marillac čítame: «... a vždy sa vracala k **vedeniu Prozreteľnosti**...»¹²

Sestry boli rozídené na rôzne mieste, niekedy veľmi vzdialené od Paríža. Preto jej rady, povzbudenie a silné pocity, ktoré prežívala a chcela sa o ne podeliť, im zdieľala cez korešpondenciu.

Prozreteľnosť sa stará o naše potreby alebo dáva na seba čakať. Sestre Jane Štefánii do Chantilly /šantiji/ napísala v roku 1647: «Stále som čakala, že vám napíšem, keď pošlem jednu sestru. **Prozreteľnosť** nám do dnešného dňa neumožnila nájsť vhodnú sestru»¹³.

V iných listoch nachádzame, že v Prozreteľnosti vidí prejav Božej vôle, ktorú treba prijať a odovzdať sa jej. V roku 1656 napísala Charlotte Royer do Richelieu /šarlot ruajé, rišeljó/: «Boh chce, aby sme k nemu šli po kráľovskej ceste kríža. Nepochybujem o tom, že sa po nech chcete dať viesť a ochotne plniť jeho svätú vôľu tak, ako ste to urobili, keď vás jeho **svätá Prozreteľnosť** poverila vedením malej rodiny»¹⁴.

---

⁹ Dokumenty, s. 22, Coste I, L. 31.

¹⁰ Dokumenty, s. 88, Coste I, L. 147.

¹¹ Dokumenty, s. 64, Coste IV, L. 1501.

¹² Dokumenty, s. 949.

¹³ Duchovné spisy, s. 225.

¹⁴ Duchovné spisy, s. 525.

Keď nás teda Boh vedie a stará sa o naše potreby, odovzdajme sa jeho vedeniu v duchu viery, veď vie, čo potrebujeme. V tomto smere napísala sestram do hlavnej nemocnice v Nantes v roku 1658: «*Usilujte sa o vnútorné stíšenie uprostred vašich denných prác a starostí, zvlášť v podriadenosti Božej vôli a **odovzdanosti do jeho Prozreteľnosti** a nie zatrpknutému skúmaniu poznania všetkého, čo sa deje v našej duši*»¹⁵.

Maturíne Guérin napísala v roku 1659 do mesta Fère en 1659: «*Celkovú odovzdanosť všetkých vecí **Prozreteľnosti***»¹⁶.

Tieto výrazy vyjadrujú, čo sama prežívala a čím bola preniknutá, pretože vo všetkých jej skutkoch cítime úplnú disponibilitu pre Božiu vôľu a túžbu nasledovať Krista. Bola šťastná, že našla tú istú odovzdanosť u Maturíny Guérin, ktorej v roku 1659 napísala: «*Veľmi sa teším z dôvery, ktorú vám dáva Pán v jeho **Božej prozreteľnosti***»¹⁷.

Táto dôvera v Prozreteľnosť sa zdá prvoradá pre život v jednoduchosti. V roku 1656 poradila Františke Carcireux toto cvičenie: «*Musíme veľmi zjednodušiť nášho ducha odovzdaním sa do vedenia jeho **Božej prozreteľnosti***»¹⁸.

«Úplne sa odovzdávam úmyslu jeho **svätej Prozreteľnosti**». Táto veta vyňatá z jej spisov je odrazom jej hlbokkej viery a stálosti jej vnútorného života s Bohom. Jej duchovné dcéry vedeli spoznať odkaz, ktorý im chcela odovzdať, pretože jedna z nich vyzdvihuje z na konferencii o čnostiach Zakladateľky toto: «*Mala obdivuhodnú dôveru v **Božiu prozreteľnosť** vo všetkom a hlavne v tom, čo sa týkalo Spoločnosti, odporúčala nám, aby sme sa zverovali do **Prozreteľnosti***»¹⁹.

Túto úctu našich Zakladateľov k Božej prozreteľnosti majú si osvojiť všetky sestry, pretože je odrazom života viery, ktorý má oživovať každú z nich. Vo Všeobecných pravidlách DKL (I. záhl., VIII.)

---

¹⁵ Duchovné spisy, s. 597.

¹⁶ Duchovné spisy, s. 657.

¹⁷ Dokumenty, s. 888.

¹⁸ Duchovné spisy, s. 512.

¹⁹ Coste X, s. 772.

je napísané: «*Majú veľkú dôveru v božskú Prozreteľnosť, celkom sa jej odovzdajú, ako dieťa svojej matke...*».

V závere, výraz Božia prozreteľnosť, nie sú heslá používané pre zvýšenie pocitu bezpečnosti. Lujza si dôrazne zapísala pre seba: «Potrebujem praktizovať veľkú pokoj a nedôveru voči sebe samej, neustále sa odovzdávať do Prozreteľnosti a čo možno najlepšie napodobňovať nášho Pána, ktorý tu na zemi konal najsvätejšiu vôľu svojho nebeského Otca, budem pomáhať blížnemu ako len budem vladať, čo sa týka duše i tela, a to z lásky k Bohu, keď hovorí, aby sme všetkých milovali rovnako (a) dôkladne konať všetky duchovné cvičenia»²⁰.

Cesta svätosti: askézou

Dokument o «formácii v rehoľných inštitútoch» naznačil niekoľko línií o formácii podľa dekrétu *Perfectae Caritatis*. Spomedzi týchto spoľahlivých línií sa nachádza v 2. kapitole «askéza».

Čo hovorí dokument? «*Nasledovanie Krista vedie k stále uvedomelejšej a konkrétnejšej účasti na tajomstve jeho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania. Veľkonočné tajomstvo musí byť akoby srdcom formačných programov ako prameň života a zrelosti; na tomto podklade sa formuje nový človek.*»

Tieto riadky vedú k vpísaniu do programu celkovej formácie každodennú **osobnú askézu**, ktorá nevyhnutne prechádza cez kríž. V živote Lujzy de Marillac nachádzame všetky tieto prvky. Slovo **askéza** sa nenachádzalo vo vtedajšom slovníku, ale Lujza ju **žila**. Askéza tvorila súčasť jej osobného života a programu formácie sestier. Túto askézu predstavovala sestrám ako úkon lásky ku Kristovi, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych. Umŕtvovanie – toto každodenné odumieranie seba samému aktualizuje Ježišovo a je pokračovaním plodnosti v jeho Tele, ktorým je Cirkev.

Kristovo umučenie má zázračnú silu obrátenia. Lujza to vnímala počas jej ročných exercícií v roku 1632: «Nič ma nemôže odlúčiť od Ježiša, iba hriech, ktorý musí byť teraz osobne potrestaný»²¹.

---

²⁰ Duchovné spisy, M 40 druhý, s. 776.

²¹ Duchovné spisy, A. 5, s. 710.

Keď uvažovala o smrti a zmŕtvychvstaní Krista, priala si vziať ukrižovaného Ježiša za životný vzor. V jednej zo svojich úvah napísala: «Zvoliť si život ukrižované Ježiša za vzor nášho života»,²² často pozývala sestry, aby plne priľnuli k tajomstvu smrti a zmŕtvychvstania Krista: «*Vrúčne prosím nášho drahého ukrižovaného Ježiša, aby nás silno pripútal k svojmu krížu*»²³.

Askéza, ako kráľovská cesta kríža, môže byť prežívaná len v radosti z lásky. Keď píše Margite Chétif, používa tej istý výraz, **ľúbeznosť**: «*Náš Pán vám dá zakúsiť ľúbeznosť, ktorú duša naplnená jeho láskou, cítiť uprostred utrpení a úzkostí tohto života. Ak tomu tak ešte nebolo a ak ešte prebývate na Kalvárii, buďte si istá, že ukrižovanému Ježišovi sa páči, že ste na ňom utiahnutá a majte dosť odvahy, aby ste tam chceli zostať.*»²⁴

Pre Lujzu askéza nie je len súhrn viac-menej ťažkých cvičení označujúc opovrhnutie telom; naopak, je to **úkon lásky**, plné priľnutie ku Kristovi Vykupiteľovi. Praje si urobiť zo svojho života odpoveď lásky na Kristovu lásku: «*... Žime teda ako mŕtve v Ježišovi Kristovi. Neodporujme viac Ježišovi. Pracujme len pre Ježiša, myslíme len na Ježiša, žime len pre Ježiša a pre blížnych, aby sme v tejto zjednocujúcej láske milovali len to, čo miluje Ježiš,...*»²⁵

Táto úvaha z Úvah o krste pripomína iný text, a to text sv. Vincenta, ktorý napísal P. Portal; mohli by sme ho nazvať hymnus na Ježiša Krista, v ktorom poukazuje na ústredné miesto Božieho Syna vo viere a živote P. Vincenta: «*Uvedomte si, pane, že žijeme v Ježišovi Kristovi skrze smrť Ježiša Krista, a že musíme zomrieť v Ježišovi Kristovi životom Ježiša Krista a že náš život musí byť ukrytý v Ježišovi Kristovi a plný Ježiša Krista. Aby sme mohli umrieť ako Ježiš Kristus, musíme žiť ako žil Ježiš Kristus....*»²⁶

---

²² Duchovné spisy, A 21 druhý, s. 727.

²³ Duchovné spisy, L. 46, s. 55.

²⁴ Ecris spirituels L. 545 bis, p. 568.

²⁵ Ecris spirituels A. 23, s. 778.

²⁶ Coste I, 295.

Smrť a zmŕtvychvstanie boli pre Lujzu známe slová. Prečo sa umŕtvať? Svoje myšlienky vyjadruje v jednej zo svojich úvah ako podklad pre konferenciu: «... naše duše v takom stave, v akom boli stvorené. Boli stvorené na Boží obraz. Ak duše neumŕtvujú svoje vášne, ak sa nimi dajú ovládať, znetvorujú sa».²⁷

Umŕtvanie je život duše... ak ju neumŕtvujeme, zomiera nasledujúc svoje vášne... tretím dôvodom je, že ak sa necvičíme v čnosti umŕtovania, nebudeme sa viesť navzájom zniesť...». A Lujza hovorí o konkrétnych veciach:

- umŕtvať často náš vlastný úsudok,
- umŕtvať aj našu vlastnú vôľu, aby sme sa viac naklonili k prianiu našich sestier,
- umŕtvanie oslabuje našu zvedavosť, a tak je potrebné, keď sú sestry spoločne: bežne sa chceme dozvedieť chyby a nálady druhých a tiež povedať, čo vieme...
- dávať si pozor a umŕtvať pocity pomsty, keď si nedávame pozor a hovoríme o malých nespokojnostiach, ktoré nám spôsobili druhí,
- aby sa DKL udržali vo svojom povolání, musia neustále bdieť nad svojimi zmyslami a vášňami.

Lujza odporúča: «*veľkodušne pustili do tejto práce na celý život, pretože keďže to je len umŕtvanie, neznamená to smrť; a tak treba neustále bedliť nad našimi stále živými vášňami a usilovať sa o umŕtvanie*»²⁸.

Lujza de Marillac bola hlboko preniknutá tajomstvom kríža a vo svojich spisoch, poučeníach, úvahách a korešpondencii spomína svoju skúsenosť s Kristom, odhaľuje nám svoje duchovné bohatstvo a dáva ho do služby malej Spoločnosti pri formácii sestier. Jej požiadavky sa týkajú novoprišlých sestier, niektorých sestier zvlášť a celých komunít:

Margite Chétif napísala: «*Treba priame duše, ktoré chcú odumrieť sebe samým umŕtvaním a skutočným zriekaním, ktoré začalo už pri svätom krste a tiež, aby v nich prebýval duch Ježiša Krista...*»²⁹

---

²⁷ Duchovné spisy, A. 67, s. 788.

²⁸ Duchovné spisy, s. 789.

²⁹ Duchovné spisy, s. 669, L. 651.

Lujza pripomína užitočnosť cvičenia sa v umŕtvovaní.

Anne Hardemont /ardemõ/ pripomína, že pre užitočnú prácu na Božom diele *«nestačí ísť a dávať, ale je potrebné srdce dobre očistené od akéhokoľvek záujmu a neustále pracovať na celkovom umŕtvovaní všetkých svojich zmyslov a žiadostivostí [...] Preto musí mať stále pred očami náš vzor, Ježiša Krista»*³⁰.

Cecílii Angiboust /ãnzibú/ napísala: *«Neverte si a bud'te si istá, že starý človek vo vás nezomrel»*³¹.

Františke Carcireux /karsirõ/ napísala: *«Chcete, aby som vám povedala, že som viackrát chválila Boha za milosti, ktoré vám udelil a prosila ho, aby ste zabudli na seba a umŕtvovali svoju túžbu seba uspokojenia, ktorá sa vo vás skrýva pod rúškom úsilia o väčšiu dokonalosť... »*³²

*... «V našej vôli nesmieme strpieť nič, čo sa stavia proti Božej vôli, musíme sa mu celkom obetovať všetkými úkonmi a cvičeniami, ktoré nám odporúčajú, aby sme sa zriekli nášho vlastného úsudku a aby sme pracovali na **umŕtvovaní našich náklonností** k veciam, hoci sú dobré...»*³³.

Lujza sa obracia i na komunity prostredníctvom sestier služobníc:

Sestre Hellot /elo/ po určitej nepríjemnosti: *« ... po tom, čo sa stalo neskôr, musíte si obľúbiť a poslúžiť podobnými stretnutiami, aby ste celkom odumreli sebe»*³⁴ ... *«Drahé sestry, ak si často uvedomujete Božiu prítomnosť, jeho dobrota vás bude upozorňovať na všetko, čo od vás očakáva, či už umŕtvovaním zmyslov a žiadostivostí, ako i cvičením sa v čnostiach, ktoré si praje vidieť na vás, aby ste mu boli príjemná»*.³⁵

Komunite v Nantes /nãnt/: *«... Nebudeme nažívať v pokoji s Bohom, so sebou samými a s blížnym, ak nám tento pokoj nedá sám Ježiš Kristus... a bude nám udelený len **seba umŕtvovaním**,*

---

³⁰ Duchovné spisy, s. 260, L. 217.

³¹ Duchovné spisy, s. 473, L. 394.

³² Duchovné spisy, s. 518, L. 557 druhý.

³³ Duchovné spisy, s. 512, L. 531 druhý.

³⁴ Duchovné spisy, s. 169, L. 156.

³⁵ Duchovné spisy, s. 218.

ktoré nadobudneme jeho napodobňovaním a konaním najsvätejšej Božej vôle»³⁶.

Sestre služobníci Jane Lepintre /l'pēntr/: «... Prosím vás, drahá sestrička, často odporúčajte do modlitieb našich drahých sestier, že by som chcela, aby boli udatné v Božej láske a v cvičení sa **vnútorného umŕtvovania**, čo by bolo rozumné, aby tie, ktoré Boh povolal k nasledovaniu jeho Syna, sa pokúšali byť dokonalé ako on»³⁷.

Komunite v Chateaudun /šatódē/, sestre Jane Delacroix /d'la krua/, sestre služobníci: «... povedzte mi zvlášť, či pri vonkajších prácach sa ich vnútro zaoberá láskou k nášmu Pánovi, aby bdeli nad sebou samými a prekonávali a krotili vášne, odmietali zmyslom všetko, čo by mohlo urážať Boha»³⁸.

Komunite v Angers /ānže/: «Verte mi, našou hlavnou úlohou je aj veľmi sa umŕtvovať nie vonkajším pokáním, ale podriadenosťou, začať pravou a pevnou pokorou, obľúbiť si opovrhovanie a bojovať proti našim zmyslom a žiadostivostiam a horlivo poslúchať, žiť vzájomnú srdečnosť bez toho, aby sme niekoho uprednostňovali, lebo toto zabraňuje akékoľvek šomranie...»³⁹

Súhrnne by sme mohli povedať, že Lujza de Marillac, ako všetci duchovní učitelia, pozýva sestry, aby kráčali v šľapajach Krista: «Môžeme napredovať len nasledovaním Ježiša, stále pracovať a trpieť! Nemohol by nás k tomu viesť, keby jeho vytrvalosť ho nebola doviedla k smrti na kríži». ⁴⁰

V tichu rozjímania – času nazerania na vteleného Krista, Krista Vykupiteľa – sestry načerpajú potrebnú silu pre realizáciu požiadaviek ich povolania. V jednom liste napísala sestre Barbore Angiboust /ānžibú/: «**Kráčajte odvážne vpred po ceste, na ktorú vás voviedol Boh, aby ste išli k nemu**». ⁴¹

---

³⁶ Duchovné spisy, s. 197, L. 174.

³⁷ Duchovné spisy, s. 369, L. 328.

³⁸ Duchovné spisy, s. 673, L. 656.

³⁹ Duchovné spisy, s. 511, L. 485.

⁴⁰ Duchovné spisy, L. 426, s. 38.

⁴¹ Duchovné spisy, L. 360 druhý, s. 410.

Pohľad viery Lujzy de Marillac kráčajúc po ceste svätosti sa zastavil dlhšie pri podriadenosti Duchu Svätému, odovzdanosti do Božej prozreteľnosti, askéze, čo jej umožnilo zrealizovať Boží plán v «**bytí a konaní**», kontemplácii Krista v chudobnom, vo vzájomnej sesterskej pomoci, v sesterskom spolunažívaní spolu s Máriou, jedinou Matkou.

Na konci svojho života sa vrátila k tomu, čo v nej vždy vibrovalo: *«Kiež by sa Bohu zapáčilo, aby som úplne napísala myšlienky, ktoré mi jeho milosť vnukla o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie. Nech tak skutočné poznanie, ktoré som prijala z jej zásluh a úcty, ktorú jej dlhujem, ako i ochoty prejavíť jej ju, nikdy sa nestratí z môjho srdca... preto celý svoj život tu na zemi i vo večnosti, ju chcem milovať a ctiť...»*⁴²

Jej duchovný testament, ktorý zachytili sestry, ktoré boli pri nej v jej posledných chvíľach, pripomína *«milosť vytrvať vo vašom povolaní, aby ste mu slúžili tak, ako to od vás očakáva... a... veľmi proste Pannu Máriu, aby bola vašou jedinou Matkou»*.

V hĺbke viery, kedy spísala svoje myšlienky, videla v jej duchovných dcérach snúbenice Ježiša Krista, služobnice chudobných. V poučeníach, ktoré zasielala komunitám, sa neustále vracala k tomu, aby si ctili dar vyvolenia, často hovorila o duchu pokoja, o znášateľnosti, srdečnosti a pod. Napríklad, na Vianoce, Zjavenie Pána navrhovala: *«... podľa príkladu mudrcov opustíme všetko, aby sme nasledovali Pána. Nahraďme nedbalosť v jeho službe kadidlom horlivého rozjímania, žiadostivosťou umŕtvovaním, záľubu k veciam tohto sveta obetovaním toho, čo vlastnime»*.

Z á v e r

Gobillon, jej prvý životopisec, končí svoju 4. knihu, 5. kapitolu poslednými chvíľami Lujzy a zvlášť chválou na jej kresťanskú lásku, ktorú žila celý svoj život a v ktorej vytrvala až do smrti. Napísal:

---

⁴² Duchovné spisy, A. 31 druhý, s. 318.

«Táto čnosť robí z ľudí svätcov a podľa cítenia apoštolov je významnejším darom ako moc konať zázraky. Zdá sa však, že Boh sa neuspokojuje s tým, že dal poznať zásluhy tejto vernej služobnice toľkými dobrodienkami, ktoré vykonal cez jej službu, ale že má i úmysel dať sa poznať citeľnými dôkazmi o úsudku, ktoré vyhlásil pri jej smrti a chce dať spoznať svoju slávu mimoriadnymi účinkami na jej hrobe. Z času na čas z neho vychádza príjemný opar, ktorý šíri vôňu podobnú fialkám a irisom. O tom môže dosvedčiť veľa ľudí. Ešte prekvapivejšie je to, že dcéry kresťanskej lásky, ktoré prichádza sa modliť na jej hrob, niekedy sa vracajú tak zaváňajúce touto vôňou, že ju prinášajú chorým sestram do nemocničky domu... Ale kvôli tejto vôni, ktorá sa dvíhala z hrobu tejto služobnice chudobných vyplýva iná, celkom duchovná, príklad jej života a tá je vzácnejšia ako všetky vône. Je to nádherné dielo milosti a najslávnejší znak jej svätosti. Je to skutočný parfum, ktorý preniká srdce jej duchovných dcér... aby ich viedla k nasledovaniu»⁴³.

24. júla 1660 pri prednáške o čnostiach Lujzy de Marillac P. Vincent zvolal:

«Nádherný obraz, môj Bože! Drahé sestry, prispôsobte svoje skutky jej skutkom a napodobňujte ju vo všetkom!»⁴⁴.

Sestra Claire HERRMANN
Dcéra kresťanskej lásky

---

⁴³ Gobillon 1676, s. 185

⁴⁴ Coste X, s. 730

OBSAH ROČNÍKA 2010

DUCHOVNÝ ŽIVOT

• GENERÁLNI PREDSTAVENÍ

P. Gregory GAY

Listy

- Prednáška 1. januára 2010 – Materský dom ..... január - február 5
- Pôst 2010 ..... január – február 23
- Prednáška na 25. marec 2010 – Materský dom ..... marec - apríl 84
- List z 21. októbra 2010
Menovanie Generálneho direktora, P. Patrick Griffin ..... sept. - október 14
- List na Advent 2010 ..... nov.-december 386

S. Evelyne FRANC

Listy

- List k 1. januáru 2010 ..... janv.- február 2
- List k 2. februáru 2010 ..... janv.- február 10
- List z 15. februára 2010..... janv.- február 21
- List z 5. marca 2010 ..... marec - apríl 82
- List z 24. apríla 2010 ..... máj – jún 162
- List z 22. mája 2010 ..... máj – jún 164
- Voľba generálneho predstaveného ..... júl – august 234
- Účastníkom GZ Misijnej spoločnosti ..... júl – august 237
- List k 15. augustu 2010 ..... júl – august 243

Návštevy

- Návšteva v Belgicku, 27. apríla 2010
S. Christiane Gobbe, DKL ..... júl - august 277

P. Javier Alvarez, generálny direktor

Prednášky

- Medzinárodnosť Spoločnosti ..... január - február 28
- Duchovná obnova ako príprava na Renováciu:
«A Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami» (Jn 1, 14) ..... marec - apríl 87

Oporné body pre deň duchovnej obnovy

- Vincentský Kristus «adorátor, služobník a evanjelizátor» ..... sept. - október 316

Ďalší intervenujúci

- Posolstvo pápeža Benedikta XVI. pre P. Gregory a s. Evelyne
Sekretariát Vatikánskeho štátu ..... júl – august 235
- Nový pohľad na naše povolanie DKL vo svetle enc. *Deus caritas est*
S. Catherine Prendergast, DKL ..... marec - apríl 98

- S Máriou «nechajme sa pretvárať Duchom Svätým»
S. Anne Prévost, DKL ..... máj - jún 166
- Sociálne učenie Katolíckej cirkvi
Mons. Philippe Barbarin, Kardinál, arcibiskup z Lyonu ..... júl - august 248
- Vo viere uvažovať nad udalosťami a spoznať v nich Božiu prítomnosť
S. Anne Prévost, DKL ..... nov. - december 391

SÚČASNÉ VÝZVY

Súčasnú otázky

- Petrovský princíp ako ho žil Ján Pavol II.
Florence Gillet, teologička ..... máj - jún 180
- Chudoba v Paríži
P. Olivier Ribadeau-Dumas, generálny vikár Komisie solidarity
Parížskej diecézy ..... sept.-október 323
- Pápežské misijné diela
P. Pierre Yves Pecqueux, eudista ..... nov. - december 411

Dnes so Zakladateľmi

- Dnes so zakladateľmi
Koordinačná komisia ..... január – február 38
- Madagaskarská provincia
Projekt rekonštrukcií studní a cisterien v polopúštnom kraji
na juhu Madagaskaru
S. Madeleine Haovaso, DKL ..... január – február 40
- Stredoafrická provincia (Rwanda): Zázraky existujú
Komunita v Mukungu ..... marec - apríl 108
- Kamerunská provincia
DKL «nesené na orlích krídlach» v Moutourwa
Komunita v Moutourwa ..... marec - apríl 112
- Nigérijská provincia: V službe detí ulice v Kumasi, v Ghane
S. Jozefína Okwori, DKL ..... máj – jún 197
- Provincia Grenada: Dom v službe chorých na Aids
Komunita Margity Naseau, Malaga ..... sept. – október 337
- Provincia Emmitsburg (USA)
Nemocničné centrum sv. Vincenta v Jacksonville, Florida
Komunita v Jacksonville ..... sept. -október 341
- Provincia Grenada
Vidiecke sociálne centrum na predmestí Temary (Maroko)
Sestry z Temary ..... nov. -december 418
- Írska provincia: Centrum sv. Vincent, Navan Road, v Cabre (Dublin)
Sestry Marian Harte a Aine MacNamara, DKL ..... nov. - december 422

AKTUALITY Z PROVINCÍÍ

- USTANOVENIE VIZITÁTORIEK A MENOVANIA DIREKTOROV

Vizitátorky

• Vietnam	marec – apríl	117
• Argentína	marec – apríl	117
• Belo Horizonte	marec – apríl	117
• Turín (I)	marec – apríl	117
• Venezuela	marec - apríl	117
• Kolín n/ Rýnom (D)	marec – apríl	117
• Barcelona (E)	marec - apríl	118
• Gijón (E)	marec - apríl	118
• Rakúsko	sept. - október	346
• Madrid sv. Lujza (E)	sept. – október	346
• Írsko	sept. - október	346
• Nigéria	sept. - október	346
• Thajsko	sept. - október	346
• Madrid sv. Vincent (E)	sept. - október	346
• Pamplona (E)	sept. – október	347
• Stredná Afrika	sept. - október	347

Direktori

• Venezuela	marec - apríl	118
• Ekvádor	marec - apríl	118
• Mexiko	marec - apríl	118
• Etiópia	marec - apríl	118
• Veľká Británia	marec - apríl	118
• Švajčiarsko – Turecko	sept. - október	347
• Francúzsko – Sever	sept. - október	347
• Siena (I)	sept. - október	347
• Holandsko	sept. - október	347
• Stredná Amerika	sept. - október	347
• Madrid sv. Lujza (E)	sept. - október	347
• Mozambik	sept. - október	347
• Bogota (COL)	sept. – október	347

• NÁVŠTEVA PREDSTAVENÝCH

• S. Evelyne Franc v Belgicku, 27. apríla 2010 S. Christiane Gobbe, DKL	júl - august	276
--	--------------	-----

• ŽIVOT PROVINCÍÍ

AFRIKA

Stredná Afrika (Rwanda)

• Zázraky existujú Komunita v Mukungu	január - február	40
• Ustanovenie vizitátorky	sept. - október	347

Kamerun

• DKL «nesené na orlích krídlach» v Moutourwa Komunita v Moutourwa	marec - apríl	112
---	---------------	-----

Kongo - Kongo

- «On oslobodí chudobného, ktorý volá k nemu i bedára, ktorému nik nepomáha»
Sestry provincie ..... máj - jún 201

Etiópia

- Menovanie provinciálneho direktora ..... marec - apríl 118

Nigéria

- Ustanovenie vizitátorky ..... sept.- október 346
- V službe detí ulice v Kumasi, v Ghane
S. Joséphine Okwori, DKL ..... máj - jún 197

Madagaskar

- Projekt rekonštrukcií studní a cisterien v polopúštnom kraji
na juhu Madagaskaru
S. Madeleine Haovasoa, DKL ..... január - február 40

Mozambik

- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept. - október 347

SEVERNÁ AMERIKA

Emmitsburg

- 200. výročie od príchodu Matky Setonovej
S. Mary Jean Horne, DKL ..... marec - apríl 119
- Nemocničné centrum sv. Vincenta v Jacksonville, Florida
Komunita v Jacksonville ..... sept. - október 341

JUŽNÁ AMERIKA

Stredná Amerika

- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept. – október 347

Argentína

- Ustanovenie vizitátorky ..... marec – apríl 117

Brazília

Belo Horizonte

- Znovu ustanovenie vizitátorky na tri roky ..... marec – apríl 117

Curitiba

- Dráha pastorácie povolání
Sestry Bernadeta Valenga a Neriuzza Franco, DKL ..... marec - apríl 117

Kolumbia

Bogotá

- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept.- október 347

Ekvádor

- Menovanie provinciálneho direktora ..... marec – apríl 118

Haiti

- «Pane, ako veľmi nás miluješ»
S. Maria Teresa Tapia a sestry provincie ..... júl - august 280

Mexiko

- Menovanie provinciálneho direktora ..... marec - apríl 118

Venezuela

- Znovu menovanie provinciálneho direktora na tri roky ..... marec - apríl 118
- Slovo chudobných: «Keď sestra pôjde 10x navštíviť chorých,
10x tam nájde Boha»
S. Bérénice Jimenez, dopisovateľka Ozvien ..... marec - apríl 138

ÁZIA

Thajsko

- Slávnosť 40. výročia pôsobenia DKL v Thajsku
S. Eloísa Nades, DKL ..... január - február 48
- Desať rokov pôsobenia v Laose
Sestry provincie ..... máj - jún 206
- Ustanovenie vizitátorky ..... sept. – október 346

Vietnam

- Znovu ustanovenie vizitátorky na tri roky ..... marec - apríl 117

EURÓPA

Rakúsko

- Zahájenie Jubilejného roku
Formačná komunita ..... január - február 56
- Ustanovenie vizitátorky ..... sept. - október 346

Belgicko

- Návšteva s. Evelyne Franc, 27. apríla – 2. mája 2010
S. Christiane Gobbe, DKL ..... júl - august 277

Kolín n/ Rýnom (Nemecko)

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... marec - apríl 117

Španielsko

Barcelona

- Ustanovenie vizitátorky ..... marec - apríl 118

Kanárske ostrovy

- Komunita v Corralejo, Sestry komunity ..... sept. - október 346

Gijon

- Ustanovenie vizitátorky ..... marec - apríl 118

Grenada

- *Dnes so Zakladateľmi*
Dom v službe chorých na Aids
Komunita Margity, Malaga ..... sept. - október 337
- *Dnes so Zakladateľmi*
Vidiecke sociálne centrum na predmestí Temary (Maroko)
Sestry Temary ..... nov.-december 418

Madrid sv. Lujza

- Ustanovenie vizitátorky ..... sept.-október 346
- Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky ..... sept.- október 347

Madrid sv. Vincent

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... sept. - október 346

Pamplona

- Ustanovenie vizitátorky ..... sept. - október 347

Francúzsko

Francúzsko - Sever

- Čo sa stalo 25. apríla 2010?
M. Hubert Antoine a s. Eliane Bultel, DKL ..... júl - august 286
- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept. - október 347

Veľká Británia

- Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky ..... marec - apríl 118

Írsko

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... marec - apríl 118
- *Dnes so Zakladateľmi*
Centrum sv. Vincenta, Navan Road v Cabre (Dublin)
Sestry Marian Harte a Aine MacNamara, DKL ..... nov.-december 422

Taliansko

Rím

- Jednohlasný zbor chvály: vďaka Ti, požehnaná Panna Mária!
S. Maddalena Castrica, DKL ..... marec - apríl 136

Turín

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... marec - apríl 117
- Sestra Giuseppina, patrónka ženského oddelenia väznice
S. Maria Ida Cislaghi, DKL ..... marec - apríl 134

Siena

- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept. - október 347

Holandsko

- Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky ..... sept. - október 347

Poľsko

Krakov

- Slávnosť 150. výročia existencie provinc. domu DKL v Krakove
S. Anna Brzek, DKL ..... január - február 51
- Kríž Čestnej légie za obnovu Poľska udelený
sestre Žofii Izabele Luszczkiewicz
S. Anna Brzek, DKL ..... január - február 53

Kvázi - provincia

- Stretnutie DREAM «Snívajme»
S. Catherine Mulligan, DKL ..... január - február 53
- V parížskej katedrále Notre-Dame slávnosť sv. Lujzy de Marillac
Homília Kardinála André Vingt-Trois, parížskeho arcibiskupa ..... máj - jún 125
- V kaplnke P. Márie zázračnej medaily
Slávnosť sv. Lujzy de Marillac, 15. marca 2010
Homília P. Gérarda Du, generálneho asistenta CM ..... máj - jún 129
- Udelenie čestného titulu „Spravodlivý medzi národmi“ jednej DKL ..... máj - jún 203
- 16. stretnutie VR, 29.-31. januára 2010
Výňatok zo zápisnice ..... máj - jún 210
- Stretnutie nových provinciálnych direktorov
P. Javier Alvarez, generálny direktor ..... júl - august 286

Švajčiarsko - Turecko

- Menovanie provinciálneho direktora ..... sept.- október 347

BLAHOREČENIE

- Blahorečenie sestry Margity Rutan, DKL
Vatikán, 1 júla 2010 ..... júl - august 287
- Margita Rutan, život úzko spätý s Kristovým utrpením
S. Anne Prévost, DKL ..... júl - august 288

DEJINY SPOLOČNOSTI

Príprava Jubilejného roku 350. výročia od smrti Zakladateľov

- Sv. Lujza de Marillac
20. storočie: dejiny, pamiatka, meditácia
S. Claire Herrmann, DKL ..... január - február 61
- Vedenie a formácia v Spoločnosti
P. Bénito Martinez, CM ..... január - február 71
- Lujza de Marillac v jej dobe
S. Claire Herrmann, DKL ..... marec - apríl 140

• Vzájomný vplyv pri utváraní Spoločnosti		
P. Bénito Martínez, CM	marec - apríl	148
• Lujza de Marillac, organizátorka		
S. Claire Herrmann, DKL	máj - jún	217
• Spiritualita sv. Vincenta a sv. Lujzy		
P. Bénito Martínez, CM	máj - jún	223
• Lujza de Marillac, zakladateľka I.		
S. Claire Herrmann, DKL	júl - august	302
• Lujza de Marillac, zakladateľka II.		
S. Claire Herrmann, DKL	sept. – október	350
• Duchovná a charitatívna skúsenosť sv. Lujzy de Marillac		
S. Maria-Angeles Infante, DKL	sept. - október	368
• Pohľad viery na duchovné napredovanie Lujzy de Marillac		
S. Claire Herrmann, DKL	nov.-december	427

POŽEHNANÝ A SVATÝ ROK!

Naša ľudské pokolenie
naďalej trpí tisícami mukami.
Nesmierny zástup utečencov
a zranených života
naďalej namáhavo kráča
v noci zmätku a bolesti.

Každý nesie svoj diel nešťastia,
hnevu a smútku.

Napriek tomu sa tu i tam prejavuje
nevtieravá odvaha tých, ktorí sa nevzdávajú,
veľkodušná zanietenosť tých,
ktorí sa usilujú o spravodlivosť a pokoj,
tichý záväzok tých,
ktorí sa rozhodli slúžiť a deliť.

Pre vyjadrenie prianí do nového roku
pripomeňme si túto časť Svätého písma:

*„Nech ťa žehná Pán a nech ťa chráni!
Nech ti Pán ukáže jasnú tvár
a nech ti je milostivý!
Nech Pán obráti svoju tvár k tebe
a daruje ti pokoj!“*

(Numeri 6, 23-26)

OBSAH

Duchovný život

- 386 List k Adventu 2010
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 391 Uvažovať nad udalosťami vo svetle viery a v nich spoznávať Božiu prítomnosť
S. Anna Prévost, DKL

Súčasný výzvy

Súčasný otázky

- 411 Pápežské misijné diela (PMD)
P. Pierre-Yves Pecqueux, eudista

Dnes s našimi Zakladateľmi

- 418 Provincia Granada (Španielsko):
Vidiecke sociálne centrum na predmestí Temary (Maroko)
Sestry z Temary
- 422 Írska provincia:
Centrum sv. Vincenta v Navan Road v Cabre (Dublin)
s. Marian Harte a s. Áine MacNamara, DKL

Dejiny Spoločnosti

Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov

- 427 Pohľad viery na duchovné napredovanie Lujzy de Marillac
S. Claire Hermann, DKL

Obsah ročníka 2010

- 441 Obsah ročníka Ozvien 2010
- 449 Obálka – pranie do nového roku